

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (siedma komora)

z 23. októbra 2008 *

Vo veci T-256/07,

People's Mojahedin Organization of Iran, so sídlom v Auvers-sur-Oise (Francúzsko),
v zastúpení: J.-P. Spitzer, advokát, a D. Vaughan, QC,

žalobkyňa,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Bishop a E. Finnegan, splnomocnení
zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne
V. Jackson a T. Harris, neskôr V. Jackson, splnomocnené zástupkyne, za právnej
pomoci S. Lee a M. Gray, barristers,

* Jazyk konania: angličtina.

Komisia Európskych spoločnstiev, v zastúpení: pôvodne S. Boelaert a J. Aquilina, neskôr S. Boelaert, P. Aalto a P. van Nuffel, splnomocnení zástupcovia,

a

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: M. de Grave a Y. de Vries, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej pôvodným predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Rady 2007/445/ES z 28. júna 2007, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušujú rozhodnutia 2006/379/ES a 2006/1008/ES (Ú. v. EÚ L 169, s. 58), v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (siedma komora),

v zložení: predseda komory N. J. Forwood (spravodajca), sudcovia D. Šváby
a L. Truchot,

tajomník: E. Coulon,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. marca 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- ¹ Pokiaľ ide o vysvetlenie počiatočných okolností predchádzajúcich tomuto sporu, odkazuje sa na body 1 až 26 rozsudku Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada (T-228/02, Zb. s. II-4665, ďalej len „rozsudok OMPI“).

- 2 Po pojednávaní vo veci, ktorá viedla k vydaniu uvedeného rozsudku OMPI, ktoré sa konalo 7. februára 2006, ale pred vyhlásením rozsudku, Rada prijala rozhodnutie 2006/379/ES z 29. mája 2006, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2005/930/ES (Ú. v. EÚ L 144, s. 21). Je nepochybné, že týmto rozhodnutím Rada ponechala meno žalobkyne na zozname uvedenom v prílohe nariadenia Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207, ďalej len „sporný zoznam“).
- 3 Rozsudkom OMPI, už citovaným v bode 1 vyššie, Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie Rady 2005/930/ES z 21. decembra 2005, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2005/848/ES (Ú. v. EÚ L 340, s. 64), v rozsahu, v akom sa týkalo žalobkyne, z dôvodov, že toto rozhodnutie nebolo odôvodnené, že bolo prijaté v rámci konania, v priebehu ktorého právo na obhajobu žalobkyne nebolo dodržané, a že samotný Súd prvého stupňa nebol spôsobilý vykonať súdne preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia (rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, bod 173).
- 4 Dňa 21. decembra 2006 Rada prijala rozhodnutie 2006/1008/ES, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 (Ú. v. EÚ L 379, s. 123). Rada týmto rozhodnutím doplnila mená niektorých osôb, skupín a subjektov do sporného zoznamu.
- 5 Listom z 30. januára 2007 Rada oznámila žalobkyni, že podľa jej názoru dôvody uvedené na zahrnutie do sporného zoznamu stále platia a že v dôsledku toho zamýšľa ponechať ju na tomto zozname. K tomuto listu bolo pripojené odôvodnenie, o ktoré sa Rada oprela. Žalobkyni sa tiež oznámilo, že môže Rade predložiť pripomienky k jej úmyslu

ponechať ju na zozname a k dôvodom, na ktoré sa Rada v tejto súvislosti odvolala, ako aj všetky podporné dôkazy v lehote jedného mesiaca.

- 6 V odôvodnení pripojenom k uvedenému listu Rada najmä uviedla, že rozhodnutie bolo prijaté voči žalobkyni príslušným orgánom v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931/SZBP z 27. decembra 2001 o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 93; Mim. vyd. 18/001, s. 217), a to uznesením Secretary of State for the Home Department (minister vnútra, ďalej len „Home Secretary“) Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z 28. marca 2001, ktorým sa žalobkyňa zakazuje ako organizácia zapojená do terorizmu podľa Terrorism Act 2000 (zákon o terorizme z roku 2000) (ďalej len „uznesenie Home Secretary“). Po zistení, že toto rozhodnutie, ktoré podľa uvedeného zákona mohlo byť predmetom odvolania (review), je stále platné, Rada konštatovala, že dôvody zahrnutia žalobkyne do sporného zoznamu sú naďalej uplatniteľné.
- 7 Listami z 27. februára, 19., 20. a 26. marca 2007 žalobkyňa predložila Rade svoje pripomienky. Predovšetkým spochybnila, že by v nadväznosti na rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, mohlo byť vôbec platne prijaté nejaké rozhodnutie „ponechať“ ju na spornom zozname. Rovnako kritizovala tak dôvody uvedené Radou na odôvodnenie takéhoto rozhodnutia, ako aj ňou vedené konanie. Nakoniec žiadala o prístup k spisu Rady.
- 8 V liste z 30. marca 2007 Rada doručila žalobkyni súbor šestnástich dokumentov. Pokiaľ ide o doručenie ostatných dokumentov zo spisu, uviedla, že to najprv musí prekonzultovať so štátom alebo štátmi pôvodu.

- 9 V liste zo 16. apríla 2007 žalobkyňa uviedla, že je podstatné, aby mala prístup k všetkým dokumentom spisu a aby mala možnosť vyjadriť sa k nim skôr, ako sa prijme rozhodnutie. V rovnaký deň advokáti žalobkyne zaslali Rade spoločné stanovisko, v ktorom zopakovali tvrdenia uvedené skôr a navyše namietali, že uznesenie Home Secretary nemôže slúžiť ako základ pripravovaného rozhodnutia.
- 10 Dňa 25. apríla 2007 stanoviskom uverejneným v úradnom vestníku (C 90, s. 1) Rada informovala osoby, skupiny a subjekty dotknuté rozhodnutiami 2006/379 a 2006/1008, že má v úmysle ponechať ich na spornom zozname. Rada tiež informovala dotknuté osoby, že jej môžu zaslať žiadosť o vysvetlenie dôvodov, pre ktoré boli zahrnuté do daného zoznamu (ibaže im už bol zaslaný).
- 11 Listom zo 14. mája 2007 Rada doručila žalobkyni dodatočný dokument zo spisu. Pokiaľ ide o ostatné zatiaľ neoznámené dokumenty, Rada uviedla, že štát, z ktorého pochádzajú, sa bráni ich oznámeniu. Rada okrem toho pripojila k tomuto listu správu svojho generálneho sekretariátu výboru stálych zástupcov (COREPER) z 19. januára 2007 (dokument 5418/1/07 REV 1), nazvanú „Sledovanie rozsudku [OMPI]“, ku ktorej bol pripojený návrh listu a odôvodnenia, ktorých obsah je zhodný s tými, ktoré sú uvedené v liste Rady žalobkyni z 30. januára 2007, citovanom v bode 5 vyššie.
- 12 Žalobkyňa listom z 29. mája 2007 predložila nové dodatočné pripomienky, v ktorých analyzovala dokumenty zaslané Radou. Okrem toho naliehala, aby dokumenty, ktoré predložila vo svoj prospech, boli doplnené do spisu.

- 13 Listom z 12. júna 2007 Rada žalobkyni odpovedala, že kópia jej zásielok, ako aj všetkých dokumentov, ktoré predložila vo svoj prospech, boli zaslané delegáciám členských štátov.
- 14 Dňa 28. júna 2007 Rada prijala rozhodnutie 2007/445/ES, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a ktorým sa zrušujú rozhodnutia 2006/379 a 2006/1008 (Ú. v. EÚ L 169, s. 58). Podľa článku 1 tohto rozhodnutia zoznam ustanovený v článku 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 sa nahrádza zoznamom, ktorý sa nachádza v prílohe. Je nepochybné, že meno žalobkyne je prevzaté do uvedenej prílohy.
- 15 Rozhodnutie 2007/445 bolo oznámené žalobkyni v liste Rady z 29. júna 2007 (ďalej len „prvý oznamovací list“). Odôvodnenie pripojené k uvedenému listu je v podstate zhodné s tým, ktoré je pripojené k listu z 30. januára 2007 (pozri bod 6 vyššie).

Konanie a nové okolnosti v priebehu konania

- 16 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 16. júla 2007 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 17 Samostatným aktom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa v ten istý deň žalobkyňa podala žiadosť smerujúcu k tomu, aby sa rozhodlo v skrátenom súdnom

konaní v súlade s článkom 76a Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Rada predložila svoje pripomienky k tejto žiadosti 30. júla 2007.

- 18 Pred rozhodnutím o tejto žiadosti Súd prvého stupňa (druhá komora) 13. septembra 2007 rozhodol o predvolaní splnomocnených zástupcov účastníkov konania na neformálne stretnutie za prítomnosti sudcu spravodajcu v súlade s článkom 64 rokovacieho poriadku. Toto stretnutie sa uskutočnilo 10. októbra 2007.
- 19 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Súdu prvého stupňa bolo od nového súdneho roka zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k siedmej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.
- 20 Dňa 11. októbra 2007 Súd prvého stupňa (siedma komora) rozhodol, že bude konať v skrátenom súdnom konaní za podmienky, že žalobkyňa predloží v lehote siedmich dní skrátenú verziu svojej žaloby, ako aj zoznam príloh, ktoré jedine sa musia vziať do úvahy v súlade s ňou spísaným návrhom na neformálne stretnutie. Žalobkyňa tejto podmienke vyhovel.
- 21 Uznesením z 20. novembra 2007 po vypočutí účastníkov konania predseda siedmej komory Súdu prvého stupňa vyhovel návrhu na vstup Spojeného kráľovstva, Komisie Európskych spoločností a Holandského kráľovstva do konania ako vedľajších účastníkov na podporu návrhov Rady.
- 22 Rozhodnutím (Open Determination) PC/02/2006 z 30. novembra 2007 Proscribed Organisations Appeal Commission (odvolacia komisia zaoberajúca sa zakázanými organizáciami, Spojené kráľovstvo, ďalej len „POAC“) vyhovel odvolaniu podanému

proti rozhodnutiu Home Secretary z 1. septembra 2006, ktoré zamieta zrušiť zákaz žalobkyne ako organizácie zapojenej do terorizmu, a nariadila Home Secretary predložiť parlamentu Spojeného kráľovstva návrh uznesenia (Order) odstraňujúceho žalobkyňu zo zoznamu organizácií zakázaných podľa Terrorism Act 2000 (ďalej len „rozhodnutie POAC“).

- 23 V liste z 5. decembra 2007 žalobkyňa predložila do kancelárie Súdu prvého stupňa na jednej strane kópiu rozhodnutia POAC a na druhej strane kópiu listu zaslaného ňou samotnou Rade v ten istý deň s cieľom dosiahnuť svoj výmaz zo sporného zoznamu vzhľadom na rozhodnutie POAC.
- 24 Listom z 12. decembra 2007 Súd prvého stupňa (siedma komora) položil účastníkom konania písomné otázky, pokiaľ ide o prípadný vplyv rozhodnutia POAC na predmetnú vec, ako aj na to, či je vhodné pokračovať v skrátenom súdnom konaní.
- 25 Rozhodnutím zo 14. decembra 2007 POAC zamietla žiadosť Home Secretary smerujúcu k tomu, aby bol oprávnený podať odvolanie na Court of Appeal (England & Wales) proti rozhodnutiu POAC z 30. novembra 2007. POAC odôvodnila toto zamietnutie v dodatku k tomuto rozhodnutiu datovanom 17. decembra 2007 okolnosťou, že žiadne z tvrdení vznesených Home Secretary nemá odôvodnené šance na úspech.
- 26 Dňa 20. decembra 2007 Rada prijala rozhodnutie 2007/868/ES, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/445/ES (Ú. v. EÚ L 340, s. 100). Podľa článku 1 tohto rozhodnutia zoznam ustanovený v článku 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 sa nahrádza zoznamom,

ktorý sa nachádza v prílohe. Je nepochybné, že meno žalobkyne je prevzaté v bode 2.19 tejto prílohy v rubrike „Skupiny a subjekty“.

27 Dňa 28. decembra 2007 Home Secretary podal na Court of Appeal nový návrh na udelenie povolenia podať odvolanie proti rozhodnutiu POAC.

28 Rozhodnutie 2007/868 bolo oznámené žalobkyni listom Rady z 3. januára 2008 (ďalej len „druhý oznamovací list“). Podľa znenia tohto listu sa Rada domnievala, že dôvody na ponechanie žalobkyne na spornom zozname, vopred oznámené dotknutej osobe prvým oznamovacím listom, sú naďalej platné. Pokiaľ ide o rozhodnutie POAC, Rada uviedla, že Home Secretary sa pokúsil podať proti nemu odvolanie.

29 Odôvodnenie pripojené k druhému oznamovaciemu listu je zhodné s odôvodnením, ktoré bolo pripojené k prvému oznamovaciemu listu (pozri bod 15 vyššie).

30 Listom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. januára 2008 žalobkyňa informovala Súd prvého stupňa o prijatí rozhodnutia 2007/868. Žiadala, aby mohla prispôbiť svoje návrhy v predmetnej veci tak, aby sa jej žaloba týkala aj zrušenia tohto rozhodnutia. Okrem toho žiadala Súd prvého stupňa, aby pokračoval v skrátrenom súdnom konaní, a uviedla, že predmetná vec je po prijatí dotknutého rozhodnutia o to naliehavejšia.

31 Rada, Spojené kráľovstvo a Komisia predložili do kancelárie svoje písomné pripomienky v odpovedi na otázky Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, z 15. a zo 16. januára 2008.

32 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (siedma komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 rokovacieho poriadku listom kancelárie z 5. februára 2008:

— vyzval Radu a vedľajších účastníkov, aby predložili svoje písomné pripomienky k žiadosti o zmenu návrhov žalobkyne uvedenú v bode 30 vyššie,

— požiadal Radu a Spojené kráľovstvo, aby predložili súbor dokumentov týkajúcich sa postupu prijímania rozhodnutia 2007/868 v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne,

— umožnil Spojenému kráľovstvu predložiť vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania.

33 Vo svojich písomných pripomienkach v odpovedi na tieto opatrenia na zabezpečenie priebehu konania predložených do kancelárie Súdu prvého stupňa 19. a 21. februára 2008 sa Rada, Komisia a Holandsko vyjadrili, že nemajú námietky k žiadosti o zmenu návrhov žalobkyne uvedenej v bode 30 vyššie.

- 34 Naopak, Spojené kráľovstvo vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania predloženom do kancelárie Súdu prvého stupňa 21. februára 2008 tvrdilo, odvolávajúc sa na bod 34 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, že súdne preskúmanie zo strany Súdu prvého stupňa sa v predmetnej veci musí týkať iba rozhodnutia 2007/868. Podľa tohto vedľajšieho účastníka konania rozhodnutie 2007/445 nie je viac spôsobilé takéhoto preskúmania, keďže bolo zrušené uvedeným rozhodnutím 2007/868.
- 35 Rada a Spojené kráľovstvo okrem toho vyhovelí žiadosti Súdu prvého stupňa smerujúcej k predloženiu dokumentov týkajúcich sa postupu prijímania rozhodnutia 2007/868 v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne. Pri tejto príležitosti však Spojené kráľovstvo žiadalo, aby informácie uvedené v ním predložených dokumentoch neboli prístupné verejnosti.
- 36 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 6. marca 2008.
- 37 V liste z 13. mája 2008 žalobkyňa predložila do kancelárie Súdu prvého stupňa kópiu rozsudku Court of Appeal zo 7. mája 2008, ktorý zamietá žiadosť Home Secretary, aby mohol podať na tomto súdnom orgáne odvolanie proti rozhodnutiu POAC (ďalej len „rozsudok Court of Appeal“). V tom istom liste žalobkyňa uviedla určité pripomienky k tomuto rozsudku.
- 38 Uznesením z 12. júna 2008 Súd prvého stupňa (siedma komora) rozhodol o nariadení opätovného otvorenia ústnej časti konania v súlade s článkom 62 rokovacieho poriadku, aby umožnil iným účastníkom konania vyjadriť sa k novým okolnostiam.

39 Listom kancelárie z 12. júna 2008 boli ďalší účastníci konania vyzvaní, aby predložili svoje pripomienky k listu žalobkyne z 13. mája 2008 a k rozsudku Court of Appeal.

40 Keďže Rada vyhovelá tejto žiadosti listom predloženým kancelárii 7. júla 2008 a keďže žalobkyni nebolo dovolené naň odpovedať, Súd prvého stupňa rozhodnutím z 15. júla 2008 opätovne ukončil ústnu časť konania.

Návrhy účastníkov konania

41 Vo svojej žalobe žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil rozhodnutie 2007/445 v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

42 Vo svojom liste Súdu prvého stupňa z 11. januára 2008 žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie 2007/868 v rozsahu, v akom sa jej týka.

43 Rada navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

44 Spojené kráľovstvo, Komisia a Holandsko podporujú prvú časť návrhov Rady.

O procesných dôsledkoch zrušenia a nahradenia rozhodnutia 2007/445

45 Ako vyplýva z bodu 26 vyššie, rozhodnutie 2007/445 bolo po podaní žaloby zrušené a nahradené rozhodnutím 2007/868. Žalobkyňa žiadala, aby mohla prispôsobiť svoje pôvodné návrhy tak, aby sa jej žaloba týkala zrušenia týchto dvoch rozhodnutí.

46 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ak je rozhodnutie alebo nariadenie týkajúce sa priamo a osobne jednotlivca v priebehu konania nahradené aktom, ktorý má rovnaký predmet, treba ho považovať za nový prvok umožňujúci žalobkyni prispôsobiť svoje návrhy a dôvody. Bolo by totiž v rozpore s riadnym výkonom spravodlivosti

a s požiadavkou hospodárnosti konania nútiť žalobkyňu, aby podala novú žalobu. Okrem toho by bolo nespravodlivé, aby dotknutá inštitúcia mohla na obranu voči výhradám uvedeným v žalobe predloženej súdu Spoločenstva proti určitému aktu prispôbiť napadnutý akt alebo ho nahradiť iným a odvolávať sa v priebehu konania na túto zmenu alebo toto nahradenie, zatiaľ čo druhý účastník konania by nemal možnosť rozšíriť svoje pôvodné návrhy a žalobné dôvody na neskorší akt ani predložiť dodatočné návrhy a dôvody proti nemu (pozri rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, body 28 a 29 a citovanú judikatúru).

⁴⁷ V predmetnej veci treba teda v súlade s touto judikatúrou vyhovieť žiadosti žalobkyne a dospieť k záveru, že jej žaloba sa k dátumu ukončenia ústnej časti konania týka aj zrušenia rozhodnutia 2007/868 v rozsahu, v akom sa jej toto rozhodnutie týka, a umožniť účastníkom konania upraviť svoje návrhy, dôvody a tvrdenia vo svetle tejto novej skutočnosti, čo pre nich znamená právo na predloženie dodatočných návrhov, dôvodov a tvrdení (rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, bod 30).

⁴⁸ Okrem toho má žalobkyňa naďalej právny záujem na zrušení rozhodnutia 2007/445 v rozsahu, v akom sa jej týka, keďže zrušenie aktu inštitúciou nie je uznaním jeho nezákonnosti a vytvára účinok *ex nunc*, na rozdiel od zrušovacieho rozsudku, v zmysle ktorého je zrušený akt z právneho poriadku odstránený retroaktívne a je považovaný za nikdy neexistujúci (pozri rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, body 34 a 35 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 12. februára 1960, Geitling a i./Vysoký úrad, 16/59 až 18/59, Zb. s. 45, 65). Treba teda dospieť k záveru, že preskúmanie Súdom prvého stupňa sa týka aj tohto rozhodnutia, v protiklade s tým, čo tvrdí Spojené kráľovstvo na základe zjavne nesprávneho výkladu bodov 34 a 35 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie.

⁴⁹ V ďalšej časti tohto rozsudku sa Súd prvého stupňa vysloví postupne k návrhu na zrušenie rozhodnutia 2007/445 a k návrhu na zrušenie rozhodnutia 2007/868.

O návrhu na zrušenie rozhodnutia 2007/445

50 Na podporu svojich návrhov na zrušenie rozhodnutia 2007/445 žalobkyňa v podstate uvádza päť žalobných dôvodov. Prvý, ktorý sa delí na tri časti, je založený na porušení článku 233 ES a zásad stanovených Súdom prvého stupňa v rozsudku OMPI, už citovanom v bode 1 vyššie. Druhý je založený na porušení práva na obhajobu a povinnosti odôvodnenia. Tretí je založený na porušení článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001. Štvrtý je založený na porušení dôkazného bremena a na zjavne nesprávnom posúdení dôkazov. Piaty je založený na zneužití právomoci.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 233 ES a zásad stanovených Súdom prvého stupňa v rozsudku OMPI

O prvej časti prvého žalobného dôvodu

51 V prvej časti žalobného dôvodu žalobkyňa uvádza, že podľa odôvodnení rozhodnutia 2007/445 a podľa odôvodnenia obsiahnutého v prvom oznamovacom liste Rada rozhodla „ponechať“ ju na spornom zozname, opierajúc sa o okolnosť, že rozhodnutie 2006/379, ktoré nebolo zrušené Súdom prvého stupňa, zostalo v platnosti. Rozhodnutie 2007/445 tak bolo založené na „pokračujúcej platnosti“ rozhodnutia 2006/379.

52 Žalobkyňa ďalej v podstate tvrdí, že Rada nemala právo „ponechať“ ju na spornom zozname, keďže rozhodnutie 2005/930 bolo zrušené rozsudkom OMPI, už citovaným v bode 1 vyššie, a že všetky ďalšie rozhodnutia Rady, osobitne rozhodnutie 2006/379, sa vo vzťahu k nej podľa toho istého rozsudku mali považovať *ipso jure* za neplatné a neúčinné, keďže boli dotknuté rovnakými procesnými vadami (porušenie práva na obhajobu) a formálnymi vadami (nedostatok odôvodnenia) ako tie, ktoré odôvodnili zrušenie uvedeného rozhodnutia 2005/930.

53 Osobitne sa opiera o bod 35 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, v ktorom Súd prvého stupňa uviedol, jednak že podľa zrušujúceho rozsudku „je zrušený akt z právneho poriadku odstránený retroaktívne a je považovaný za nikdy neexistujúci“ a jednak že v prípade zrušenia napadnutých aktov Rada „bude... povinná prijať opatrenia, aké si vyžaduje vykonanie rozsudku v súlade s článkom 233 ES, čo predpokladá, že táto inštitúcia zmení alebo prípadne zruší akty, ktoré zrušili a nahradili akty napadnuté následne po ukončení ústnej časti konania“. Za týchto okolností Rada nemala právo pri prijímaní rozhodnutia 2007/445 poukazovať na skutočnosť, že Súd prvého stupňa nezrušil rozhodnutie 2006/379.

54 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že rozsudkom OMPI, už citovaným v bode 1 vyššie, Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie 2005/930 v rozsahu, v akom sa týkalo žalobkyne. Súd prvého stupňa naopak nezrušil rozhodnutie 2006/379, keďže to mu nemohlo byť predložené na súdne preskúmanie, lebo bolo prijaté po ukončení ústnej časti konania a žalobkyňa nežiadala o jej opätovné otvorenie s cieľom prispôbiť svoje návrhy vo svetle novej skutočnosti, ktorú predstavovalo prijatie tohto rozhodnutia (pozri tiež rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, bod 33).

55 Okrem iného treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry akty inštitúcií Spoločenstva, aj tie, ktoré sú vadné, požívajú prezumpciu zákonnosti a majú právne účinky dovtedy, kým neboli zrušené orgánom, ktorý ich prijal, zrušené v konaní o žalobe o neplatnosť alebo

vyhlásené za neplatné v nadväznosti na návrh na začatie prejudiciálneho konania alebo námietku nezákonnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 1. apríla 1982, Dürbeck/Komisía, 11/81, Zb. s. 1251, bod 17; z 26. februára 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo/Komisía, 15/85, Zb. s. 1005, bod 10; z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i., C-137/92 P, Zb. s. I-2555, bod 48; z 8. júla 1999, Chemie Linz/Komisía, C-245/92 P, Zb. s. I-4643, bod 93, a z 5. októbra 2004, Komisia/Grécko, C-475/01, Zb. s. I-8923, bod 18).

56 Ako výnimka z tohto pravidla sa akty postihnuté vadou, ktorej závažnosť je taká evidentná, že nemôže byť právnym poriadkom Spoločenstva tolerovaná, musia považovať za nemajúce žiadny právny účinok, dokonca ani dočasný, čiže za právne ničotné. Táto výnimka smeruje k zachovaniu rovnováhy medzi dvoma základnými, ale niekedy navzájom si odporujúcimi požiadavkami, ktoré právny poriadok musí spĺňať, a síce medzi stabilitou právnych vzťahov a dodržiavaním zákonnosti (rozsudky Komisia/BASF a i., už citovaný v bode 55 vyššie, bod 49; Chemie Linz/Komisía, už citovaný v bode 55 vyššie, bod 94, a Komisia/Grécko, už citovaný v bode 55 vyššie, bod 19).

57 Závažnosť následkov, ktoré sa spájajú s vyslovením ničotnosti aktu inštitúcií Spoločenstva, si vyžaduje, aby z dôvodov právnej istoty bolo toto vyslovenie vyhradené pre skutočne výnimočné prípady (rozsudky Komisia/BASF a i., už citovaný v bode 55 vyššie, bod 50; Chemie Linz/Komisía, už citovaný v bode 55 vyššie, bod 95, a Komisia/Grécko, už citovaný v bode 55 vyššie, bod 20).

58 Rozhodnutie 2006/379 pritom nemožno považovať za takýto neexistujúci akt, a to ani keby trpelo rovnakými formálnymi a procesnými vadami, aké postihli rozhodnutie 2005/930, ako to tvrdila žalobkyňa, pričom Rada toto tvrdenie nespochybnila.

59 Z toho vyplýva, že uvedené rozhodnutie nemalo byť považované Radou za „*ipso jure* neplatné... a neúčinné...” vo vzťahu k žalobkyni, v protiklade s tým, čo žalobkyňa tvrdí.

60 Navyše treba pripomenúť, že na to, aby sa dosiahol súlad so zrušujúcim rozsudkom a aby bol tento rozsudok vykonaný v plnom rozsahu, inštitúcia, ktorá je autorkou zrušeného aktu, má povinnosť dodržať nielen výrok rozsudku, ale aj dôvody, o ktoré sa výrok bezpodmienečne opiera, takže sú nevyhnutné na určenie presného zmyslu toho, o čom sa rozhodlo vo výroku. Tieto dôvody totiž jednak presne identifikujú ustanovenie považované za nezákonné a jednak presne vysvetľujú dôvody nezákonnosti zistenej vo výroku a dotknutá inštitúcia musí na ne prihliadnuť pri nahrádzaní zrušeného aktu (rozsudok Súdneho dvora z 26. apríla 1988, *Asteris a i./Komisia*, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, Zb. s. 2181, bod 27).

61 Ak však zistenie nezákonnosti konštatované v odôvodnení zrušujúceho rozsudku núti v prvom rade inštitúciu, ktorá je autorkou zrušeného aktu, odstrániť túto nezákonnosť v akte, ktorý má nahradiť zrušený akt, môže v rozsahu, v akom sa týka ustanovenia s konkrétnym obsahom v určitej oblasti, spôsobiť ďalšie následky pre túto inštitúciu (rozsudok *Asteris a i./Komisia*, už citovaný v bode 60 vyššie, bod 28).

62 Pokiaľ ide, ako v predmetnej veci, o zrušenie rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov pre formálne a procesné vady, ktoré podľa článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 musí byť predmetom revízie v pravidelných intervaloch, inštitúcia, ktorá je jeho autorkou, má povinnosť predovšetkým dbať na to, aby prípadné následné rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, ku ktorým dôjde po vydaní zrušujúceho rozsudku na účely úpravy neskorších období po tomto rozsudku, netrpeli rovnakými vadami (pozri analogicky rozsudok *Asteris a i./Komisia*, už citovaný v bode 60 vyššie, bod 29).

63 V predmetnej veci si Rada splnila túto povinnosť tým, že hneď po vyhlásení rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, stanovila a zaviedla do praxe nové konanie s cieľom dosiahnuť súlad s formálnymi a procesnými pravidlami uvedenými Súdom prvého stupňa v danom rozsudku, najmä v bodoch 126 (právo na obhajobu) a 151 (odôvodnenie), a umožniť žalobkyni využiť záruky poskytnuté týmto novým konaním predtým, než bolo voči nej prijaté rozhodnutie 2007/445 (pozri body 88 a nasl. nižšie).

64 Treba ďalej pripustiť, že podľa retroaktívneho účinku, ktorý je spojený so zrušujúcimi rozsudkami, sa zistenie nezákonnosti vzťahuje späťne až k dátumu nadobudnutia účinkov zrušeného aktu (rozsudok Asteris a i./Komisia, už citovaný v bode 60 vyššie, bod 30). Súd prvého stupňa tiež uviedol v bode 35 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, že opatrenia, ktoré si vyžaduje vykonanie tohto rozsudku v súlade s článkom 233 ES, môžu v sebe zahŕňať, že Rada zmení, prípadne zruší akty, ktoré zrušili a nahradili zrušené rozhodnutie 2005/930, následne po ukončení ústnej časti konania.

65 Rada a Spojené kráľovstvo však vo svojich písomnostiach správne uviedli, že z uvedeného bodu 35 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, nevyplývalo, že Rada mala nutne povinnosť zmeniť alebo zrušiť dotknuté akty. Z judikatúry totiž vyplýva, že ak bol akt zrušený pre formálne alebo procesné vady, ako je to v predmetnom prípade, dotknutá inštitúcia má právo opäť prijať rovnaký akt, tentoraz pri dodržaní dotknutých formálnych a procesných pravidiel, a tiež priznať tomuto aktu retroaktívny účinok, ak je to nevyhnutné na uskutočnenie sledovaného cieľa všeobecného záujmu a ak je legitímna dôvera dotknutých osôb riadne dodržaná (rozsudky Súdneho dvora z 30. septembra 1982, Amylum/Rada, 108/81, Zb. s. 3107, body 4 až 17, a z 13. novembra 1990, Fedesa a i., C-331/88, Zb. s. I-4023, body 45 až 47; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. októbra 1991, de Compte/Parlament, T-26/89, Zb. s. II-781, bod 66).

⁶⁶ Táto judikatúra je analogicky uplatniteľná na predpoklad uvedený v bode 35 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, s tým, že v takomto prípade má dotknutá inštitúcia právo ponechať v platnosti akt, ktorý zrušil alebo nahradil zrušený akt, po ukončení ústnej časti konania, počas obdobia, ktoré je nevyhnutné na prijatie nového aktu v súlade s dotknutými formálnymi a procesnými pravidlami. V tomto veľmi špecifickom prípade je totiž zjavne v rozpore s uskutočnením sledovaného cieľa všeobecného záujmu najprv Radu nútiť, aby zrušila akt, ktorý nie je v súlade s týmito pravidlami, a neskôr jej umožniť, aby priznala retroaktívny účinok aktu nanovo prijatému v súlade s týmito pravidlami.

⁶⁷ V predmetnej veci tak a vždy za predpokladu, že rozhodnutie 2006/379 trpelo rovnakými formálnymi a procesnými vadami, aké postihli rozhodnutie 2005/930, nemožno Rade vytýkať, že ho odmietla zmeniť alebo zrušiť v rozsahu, v akom sa týkalo žalobkyne, počas obdobia, ktoré bolo nevyhnutné na prijatie nového aktu, pri dodržaní formálnych a procesných pravidiel, ktorých porušenie bolo odsúdené rozsudkom OMPI, už citovaným v bode 1 vyššie, ak sa táto inštitúcia domnievala, že dôvody ňou uvedené na zahrnutie žalobkyne do sporného zoznamu sú naďalej platné. V tejto súvislosti Rada správne uviedla, že v rozsudku OMPI, už citovanom v bode 1 vyššie, sa Súd prvého stupňa nevyslovil o dôvodnosti týchto dôvodov. Okrem toho legitímna dôvera dotknutej osoby bola riadne dodržaná, pretože Rada ju informovala o svojich úmysloch listom z 30. januára 2007 (pozri bod 5 vyššie).

⁶⁸ Za týchto podmienok nemožno Rade vytýkať, že rozhodla o „ponechaní“ žalobkyne na spornom zozname, ani to, že sa na tento účel oprela o „pokračujúcu platnosť“ rozhodnutia 2006/379.

⁶⁹ V každom prípade, ako správne uviedli Rada a Spojené kráľovstvo, rozhodnutie 2007/445 nie je založené na rozhodnutí 2006/379 ani podriadené jeho platnosti. Hoci je pravda, že v rozsudku OMPI, už citovanom v bode 1 vyššie, Súd prvého stupňa na účely určenia predmetu a obmedzení záruk vzťahujúcich sa na dodržanie práva na obhajobu a povinnosti odôvodnenia stanovil rozdiel medzi „pôvodným rozhodnutím“ o zmrazení

finančných prostriedkov, ako je upravené v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, a „následnými rozhodnutiami“ o ponechaní zmrazenia finančných prostriedkov po revízii, ako sú upravené v článku 1 ods. 6 uvedenej spoločnej pozície, nič to nemení na skutočnosti, že každé z týchto následných rozhodnutí predstavuje nové rozhodnutie prijaté podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a vychádzajúce z revízie sporného zoznamu Radou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada, C-229/05 P, Zb. s. I-445, bod 103, výslovne potvrdzujúci v tomto bode uznesenie Súdu prvého stupňa z 15. februára 2005, PKK a KNK/Rada, T-229/02, Zb. s. II-539, bod 44).

70 Za týchto okolností ani okolnosť, že sa Rada v preambule rozhodnutia 2007/445 odvolala na rozhodnutie 2006/379, ani okolnosť, že rozhodla o „ponechaní“ žalobkyne na spornom zozname, nemôžu spôsobiť nezákonnosť uvedeného rozhodnutia 2007/445.

71 Za týchto okolností sa prvá časť prvého žalobného dôvodu musí zamietnuť ako nedôvodná.

O druhej časti prvého žalobného dôvodu

72 V druhej časti žalobného dôvodu žalobkyňa uvádza, že rozhodnutie 2007/445 je založené, pokiaľ sa jej týka, na rovnakom uznesení Home Secretary a na rovnakých dôkazoch, z akých vychádzalo rozhodnutie 2005/930.

73 Žalobkyňa ďalej v podstate uvádza, že Rada nemala právo takto „opätovne použiť“ alebo „recyklovať“ takéto dôkazy na vytvorenie základu rozhodnutia 2007/445. Poukázaním iba na tieto jediné dôkazy Rada prostredníctvom „regularizácie“ porušila nielen zásady stanovené Súdom prvého stupňa v rozsudku OMPI, už citovanom v bode 1 vyššie, ale aj zásady právnej istoty a legitímnej dôvery.

74 Žalobkyňa konkrétnejšie tvrdí, že keďže rozhodnutie 2005/930 bolo čiastočne zrušené pre porušenie práva na obhajobu a povinnosti odôvodnenia, bolo úlohou Rady prijať voči nej nové rozhodnutie založené na novom rozhodnutí vnútroštátneho orgánu alebo na nových dôkazoch, avšak určite nie na uznesení Home Secretary alebo na dôkazoch spred roka 2001. Keďže rozhodnutie 2007/445 bolo založené iba na týchto posledných uvedených dôkazoch, je *ipso jure* neplatné v rozsahu, v akom sa jej týka.

75 V tejto súvislosti stačí uviesť, že zrušenie aktu pre formálne a procesné vady sa nijako nedotýka práva inštitúcie, ktorá je autorkou tohto aktu, prijať nový akt, vychádzajúc z rovnakých skutkových a právnych okolností, z akých vychádzal zrušený akt, pokiaľ tentoraz dodrží formálne a procesné pravidlá, ktorých porušenie bolo odsúdené, a pokiaľ je legitímna dôvera dotknutých osôb riadne dodržaná (pozri tiež bod 65 vyššie).

76 V predmetnej veci okolnosť, že rozhodnutie 2007/445 je založené, pokiaľ ide o žalobkyňu, na tom istom uznesení Home Secretary a na tých istých dôkazoch, z ktorých vychádzalo rozhodnutie 2005/930, je teda, za predpokladu jej preukázania, bez vplyvu na zákonnosť tohto rozhodnutia. Okrem toho sa už v bode 67 vyššie konštatovalo, že legitímna dôvera dotknutej osoby bola v predmetnej veci riadne dodržaná.

77 Z toho vyplýva, že druhú časť prvého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

O tretej časti prvého žalobného dôvodu

78 V tretej časti žalobného dôvodu, rozvinutej subsidiárne, žalobkyňa uvádza, že Súd prvého stupňa v rozsudku OMPI, už citovanom v bode 1 vyššie, stanovil rozdiel medzi pôvodným rozhodnutím zahrnúť osobu do sporného zoznamu a následnými rozhodnutiami ponechať ju v ňom. Podľa nej z bodov 143 a 145 tohto rozsudku vyplýva, že pôvodné rozhodnutie môže byť prijaté iba vzhľadom na rozhodnutie prijaté príslušným vnútroštátnym orgánom. Naopak, následné rozhodnutia musia uviesť špecifické a konkrétne dôvody, z ktorých Rada vychádza. Z bodov 144 a 145 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, okrem toho vyplýva, že následným rozhodnutiam musí predchádzať preskúmanie situácie dotknutej osoby na účely overenia, či naďalej vykonáva teroristickú činnosť.

79 Podľa žalobkyne z toho vyplýva, že ak ju chcela Rada rozhodnutím 2007/445 ponechať na spornom zozname, nemala právo poukázať iba na uznesenie Home Secretary ani odvolať sa na skutočnosti pred roka 2001.

80 V tomto ohľade treba predovšetkým uviesť, že argumentácia žalobkyne vyplýva z nesprávneho výkladu rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie.

81 Z bodov 143 až 146 a 151 tohto rozsudku osobitne vyplýva, že tak odôvodnenie pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, ako aj odôvodnenie následných rozhodnutí sa musia týkať nielen zákonných podmienok uplatnenia nariadenia č. 2580/2001, osobitne existencie vnútroštátneho rozhodnutia prijatého príslušným orgánom, ale aj špecifických a konkrétnych dôvodov, pre ktoré sa Rada pri výkone svojej diskrečnej právomoci domnieva, že dotknutá osoba musí byť predmetom opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov.

82 Okrem toho z bodu 145 tohto istého rozsudku i z článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931, na ktorú odkazuje aj článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, vyplýva, že ak následným rozhodnutiam o zmrazení finančných prostriedkov musí predchádzať „revízia“ situácie dotknutej osoby, nie je to iba na účely preskúmania, či je naďalej zapojená do teroristickej činnosti, ako to nesprávne tvrdí žalobkyňa, ale aj na účely ubezpečenia sa, že jej ponechanie na spornom zozname „zostáva odôvodnené“, prípadne na základe nových informácií alebo dôkazov. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa spresnil, že ak dôvody následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov sú v podstate rovnaké ako tie, ktoré už boli uvedené v rámci predchádzajúceho rozhodnutia, môže stačiť na tento účel jednoduché vyhlásenie, osobitne ak dotknutá osoba je skupinou alebo subjektom (rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, Al-Aqsa/Rada, T-327/03, neuvverejnený v Zbierke, bod 54).

83 Navyše je nutné konštatovať, že argumentácia žalobkyne je vecne nepodložená. V odôvodnení pripojenom k jej listu z 30. januára 2007 zaslanému žalobkyni sa totiž Rada neobmedzila na poukázanie na uznesenie Home Secretary. V odseku 1 tohto odôvodnenia Rada odkázala na sériu aktov údajne spáchaných žalobkyňou, o ktorých sa domnievala, že sa na ne vzťahujú ustanovenia článku 1 ods. 3 písm. a), b), d), g) a h) spoločnej pozície 2001/931 a ktoré boli spáchané s cieľmi uvedenými v jej článku 1 ods. 3 písm. i) a iii). V odseku 2 svojho odôvodnenia z toho Rada vyvodzuje záver, že na žalobkyňu sa vzťahuje článok 2 ods. 3 písm. ii) nariadenia č. 2580/2001. V nasledujúcich odsekoch svojho odôvodnenia Rada tiež uviedla, že uznesenie Home Secretary, ktoré malo za cieľ zakázať žalobkyňu ako organizáciu zapojenú do terorizmu a ktoré mohlo byť podľa Terrorism Act 2000 predmetom odvolania (review), je naďalej v platnosti. Keďže Rada konštatovala, že dôvody zahrnutia žalobkyne do sporného zoznamu sú

nadalej platné, oznámila jej svoje rozhodnutie nadalej na ňu uplatňovať opatrenia upravené v článku 2 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2580/2001.

84 Rada tak v súlade s judikatúrou citovanou v bodoch 81 a 82 vyššie označila špecifické a konkrétne dôvody, pre ktoré sa pri výkone svojej diskrečnej právomoci domnievala, že žalobkyňa má byť aj nadalej predmetom opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov.

85 Pokiaľ ide o otázku, či dôvody takto uvedené Radou boli spôsobilé zákonne odôvodniť zo skutkového a z právneho hľadiska prijatie rozhodnutia 2007/445, tá patrí do preskúmania hmotnoprávnej zákonnosti tohto rozhodnutia, ktorá sa bude riešiť v rámci skúmania tretieho a štvrtého žalobného dôvodu.

86 Za týchto okolností sa musí tretia časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodná a spolu s ňou tento žalobný dôvod ako celok.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu a povinnosti odôvodnenia

87 Pokiaľ ide v prvom rade o údajné porušenie práva na obhajobu, žalobkyňa tvrdí, že jej nikdy nebolo umožnené účinne uplatniť svoje stanovisko, pokiaľ ide o údajné

relevantné vysvetlenia na odôvodnenie jej ponechania na spornom zozname. Konkrétnejšie tvrdí, že jediné informácie, ktoré dostala od Rady, sú spred roka 2001, že Rada sa vôbec nesnažila odpovedať na kritiku, ktorú jej adresovala, že nijako neprihliadla na dôkazy, ktoré jej predložila vo svoj prospech, a že jej nedala možnosť byť vypočutá v rámci konania.

88 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že predmet záruky vzťahujúcej sa na dodržanie práva na obhajobu v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov prijatého podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, ako aj obmedzenia tejto záruky, ktoré môžu byť legitímne uložené dotknutým osobám v tomto kontexte, boli definované Súdom prvého stupňa v bodoch 114 až 137 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie.

89 V predmetnej veci zo skutočností a z okolností uvedených v bodoch 5 až 13 vyššie vyplýva, že Rada konala v súlade so zásadami stanovenými Súdom prvého stupňa v uvedených bodoch 114 až 137 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, v kontexte prijatia rozhodnutia 2007/445.

90 Po prvé Rada totiž v prílohe svojho listu z 30. januára 2007 oznámila žalobkyni odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne uvádzalo dôvody, ktoré podľa jej názoru odôvodňovali ponechanie žalobkyne na spornom zozname (pozri tiež bod 83 vyššie). Toto odôvodnenie sa zmieňovalo o špecifických prípadoch teroristických činov v zmysle relevantných ustanovení spoločnej pozície 2001/931, za ktoré je žalobkyňa zodpovedná. Tiež sa v ňom uvádzalo, že z dôvodu týchto činov prijal príslušný orgán Spojeného kráľovstva rozhodnutie o zákaze žalobkyne ako organizácie zapojenej do teroristických činov, že toto rozhodnutie bolo podrobené revízii podľa uplatniteľnej právnej úpravy Spojeného kráľovstva a že je naďalej v platnosti. List z 30. januára 2007 okrem iného uvádzal, že žalobkyňa môže v lehote jedného mesiaca predložiť Rade pripomienky k jej úmyslu ponechať ju na spornom zozname a k dôvodom, ktoré uviedla v tomto ohľade, ako aj všetky podporné dôkazy.

- 91 Po druhé Rada listami z 30. marca a zo 14. mája 2007 oznámila žalobkyni určitý počet dokumentov zo spisu. Pokiaľ ide o ďalšie dokumenty, Rada vysvetlila vo svojom liste zo 14. mája 2007, že ich nemôže zaslať, keďže štát, ktorý ich poskytol, neudelil svoj súhlas na ich sprístupnenie. V rámci tohto konania žalobkyňa nespochybnila toto zamietnutie oznámenia určitých dôkazov v neprospech ani dôvody uvedené na jeho odôvodnenie.
- 92 Po tretie Rada umožnila žalobkyni účinne vyjadriť svoje stanovisko vo veci dôkazov v jej neprospech, možnosť, ktorú žalobkyňa účinne využila svojimi listami z 27. februára, z 19., 20. a 26. marca, zo 16. apríla a z 29. mája 2007.
- 93 Pokiaľ ide o tvrdenie, ktoré žalobkyňa chce vyvodiť z toho, že Rada zamietla jej žiadosť, aby bol vypočutá na formálnom pojednávaní, stačí konštatovať, že ani dotknutá právna úprava, a to nariadenie č. 2580/2001, ani všeobecná zásada dodržiavania práva na obhajobu nepriznávajú dotknutým osobám právo na takéto vypočutie (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2005, *Common Market Fertilizers/Komisija*, T-134/03 a T-135/03, Zb. s. II-3923, bod 108; pozri tiež rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, bod 93).
- 94 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sa Rada vôbec nesnažila odpovedať na jej pripomienky ani nijako neprihliadla na ňou predložené dôkazy v jej prospech, to vychádza z nesprávneho posúdenia povinností, ktoré sú uložené Rade z hľadiska dodržiavania práva na obhajobu. V predmetnej veci, ako vyplýva z listu Rady z 12. júna 2007 a prvého oznamovacieho listu, táto inštitúcia riadne prihliadla na pripomienky a na žalobkyňou predložené dôkazy v jej prospech a najmä dbala na to, aby boli oznámené delegáciám členských štátov pred prijatím rozhodnutia 2007/445.

95 Rada naopak nemala povinnosť odpovedať na tieto pripomienky vo svetle uvedených dokumentov, ak sa domnievala, že dokumenty neodôvodňujú závery, ktoré z nich žalobkyňa chcela vyvodiť. Súd prvého stupňa sa v tejto súvislosti domnieva, že doslovné prevzatie odôvodnenia pripojeného k listu Rady z 30. januára 2007 do odôvodnenia pripojeného k prvému oznamovaciemu listu samo osebe znamená iba to, že Rada nezmenila svoje stanovisko. Pri neexistencii iných relevantných dôkazov, ako je to v predmetnej veci, takáto zhoda textov neznamená, že Rada v rámci svojho posúdenia veci opomenula prihliadnuť na tvrdenia uvedené žalobkyňou na svoju obranu (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. marca 1999, Thyssen Stahl/Komisia, T-141/94, Zb. s. II-347, body 117 a 118).

96 Okrem toho a v každom prípade Rada v prvom oznamovacom liste osobitným spôsobom odpovedala na hlavné tvrdenie žalobkyne v priebehu správneho konania, podľa ktorého iba súčasná a skutočná teroristická činnosť môže odôvodniť jej ponechanie na spornom zozname (pozri tiež bod 142 nižšie).

97 Z vyššie uvedeného vyplýva, že údajné porušenie práva na obhajobu nie je v predmetnej veci zistené.

98 Pokiaľ ide v druhom rade o údajné porušenie povinnosti odôvodnenia, žalobkyňa uvádza, že rozhodnutie 2007/445 neuvádza špecifické a konkrétne dôvody, pre ktoré sa Rada domnievala, jednak že relevantná právna úprava sa vzťahuje na žalobkyňu (rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, bod 143), jednak že po revízii je zmrazenie finančných prostriedkov naďalej odôvodnené (rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, bod 151). Rada osobitne neprihliadla na informácie poskytnuté žalobkyňou na obdobie po roku 2001, a pokiaľ ide o toto obdobie, rozhodnutie 2007/445 nie je nijako odôvodnené.

99 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že predmet záruky vzťahujúcej sa na povinnosť odôvodnenia v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov prijatého podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, ako aj obmedzenia tejto záruky, ktoré môžu byť legitímne uložené dotknutým osobám v tomto kontexte, boli Súdom prvého stupňa definované v bodoch 138 až 151 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie.

100 V predmetnej veci z preskúmania tretej časti prvého žalobného dôvodu (pozri body 83 a 84 vyššie) vyplýva, že Rada postupovala v súlade so zásadami uvedenými Súdom prvého stupňa v bodoch 138 až 151 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, v kontexte prijatia rozhodnutia 2007/445.

101 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého Rada neprihliadla na informácie poskytnuté žalobkyňou na obdobie po roku 2001 ani neodôvodnila v tejto súvislosti svoje rozhodnutie, treba pripomenúť, že hoci podľa článku 253 ES má Rada povinnosť uviesť skutkové okolnosti, od ktorých závisí odôvodnenie aktov, ktoré prijíma, a právne zistenia, ktoré ju viedli k ich prijatiu, toto ustanovenie nevyžaduje, aby Rada prediskutovala všetky skutkové a právne body, ktoré boli vznesené dotknutými osobami v priebehu správneho konania (rozsudky Súdneho dvora zo 17. januára 1984, VBVB a VBBB/Komisia, 43/82 a 63/82, Zb. s. 19, bod 22, a z 18. septembra 2003, Volkswagen/Komisia, C-338/00 P, Zb. s. I-9189, bod 127; rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2003, Cableuropa a i./Komisia, T-346/02 a T-347/02, Zb. s. II-4251, bod 232).

102 Okrem toho a v každom prípade sa už v bode 96 vyššie konštatovalo, že Rada v prvom oznamovacom liste špecifickým spôsobom odpovedala na tvrdenie uvedené žalobkyňou v priebehu správneho konania, podľa ktorého iba súčasná a skutočná teroristická činnosť môže odôvodniť jej ponechanie na spornom zozname.

103 Z toho vyplýva, že údajné porušenie povinnosti odôvodnenia nie je v predmetnej veci zistené.

104 V dôsledku toho je potrebné druhý žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001

105 Žalobkyňa uvádza, že tak článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, ako aj článok 1 ods. 2, 3 a 6 spoločnej pozície 2001/931 sú spísané v prítomnom čase oznamovacieho spôsobu. Z toho podľa nej vyplýva, že musí existovať úzka a okamžitá časová spojitosť medzi rozhodnutím zahrnúť osobu do sporného zoznamu a ponechať ju tam a teroristickými činmi zohľadňovanými na tento účel. Osoba tak môže byť zapísaná do sporného zoznamu len vtedy, ak sa jej vytyka aktuálna, alebo prinajmenšom nedávna teroristická činnosť. Osoba rovnako nemôže byť ponechaná na uvedenom zozname po revízii iba s prihliadnutím na staré skutky.

106 V predmetnej veci sa rozhodnutie 2007/445 nezakladá na žiadnej skutočnosti po roku 2001, pokiaľ ide o žalobkyňu, a tá predložila mnohé dôkazy vo svoj prospech na obdobie po roku 2001.

107 V tomto ohľade sa Súd prvého stupňa podľa vzoru Rady a Spojeného kráľovstva domnieva, že nesprávny výklad dotknutých ustanovení nariadenia č. 2580/2001 a spoločnej pozície 2001/931 podaný žalobkyňou je prehnane zužujúci a že nič v týchto ustanoveniach nezakazuje uloženie obmedzujúcich opatrení voči osobám alebo subjektom, ktoré sa v minulosti dopustili teroristických činov, bez ohľadu na

nedostatok dôkazov preukazujúcich, že sa v súčasnosti dopúšťajú takýchto činov alebo že sa do nich zapájajú, ak to okolnosti odôvodňujú.

108 V prvom rade v protiklade s tým, čo tvrdí žalobkyňa, tento pohľad na vec nie je vyvrátený znením dotknutých ustanovení. Hoci je pravda, že článok 1 ods. 2 spoločnej pozície 2001/931 používa prítomný čas oznamovacieho spôsobu („osôb, ktoré páchajú“) na definovanie toho, čo treba rozumieť pod slovami „osoby, skupiny a subjekty zapojené do teroristických činov“, je to v gnómickej význame vlastnom zákonným definíciám a žalobám, a nie preto, aby odkazoval na konkrétne časové obdobie. Rovnako to platí pre prítomné prídavné slovo použité vo francúzskej verzii („les personnes... commettant“) a v anglickej verzii („persons committing“) článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, čo potvrdzuje použitie prítomného oznamovacieho spôsobu na rovnocenné znenie použité v iných jazykových verziách (pozri najmä nemeckú verziu „Personen, die eine terroristische Handlung begehen“, taliansku verziu „persone che commettono“, holandskú verziu „personen die een terroristische daad plegen“ a slovenskú verziu „osôb, ktoré páchajú“). Okrem toho článok 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 umožňuje prijatie obmedzujúcich opatrení najmä proti osobám, ktoré boli odsúdené za teroristické činy, čo bežne znamená minulú teroristickú činnosť, a nie činnosť aktívne vykonávanú v čase, keď dôjde k jej zisteniu na základe odsudzujúceho rozhodnutia. Nakoniec odsek 6 toho istého článku stanovuje, že mená osôb a subjektov prevzaté do sporného zoznamu budú predmetom revízie v pravidelných intervaloch prinajmenšom raz za polrok, aby sa zabezpečilo, že ich ponechanie na zozname zostáva odôvodnené. Pod hrozbou zbavenia tohto ustanovenia jeho potrebného účinku sa treba domnievať, že toto ustanovenie umožňuje ponechať na spornom zozname osoby a subjekty, ktoré v priebehu polroka alebo polrokov predchádzajúcich revízií nespáchali žiadny nový teroristický čin, ak toto ponechanie zostáva odôvodnené vzhľadom na súbor relevantných okolností.

109 V druhom rade treba zdôrazniť, že nariadenie č. 2580/2001 a spoločná pozícia 2001/931, rovnako ako rezolúcia 1373 (2001) Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov, ktorú tieto akty vykonávajú, majú za cieľ bojovať proti ohrozeniam medzinárodného mieru a bezpečnosti, ktoré predstavujú teroristické činy. Uskutočneniu tohto cieľa, ktorý má základný význam pre medzinárodné spoločenstvo, hrozí, že bude znemožnené, ak by sa opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov

upravené týmito aktmi mohli uplatňovať iba na osoby, skupiny a subjekty, ktoré páchajú teroristické činy v súčasnosti alebo ktoré ich páchali v bezprostredne nedávnej minulosti.

¹¹⁰ Okrem toho tieto opatrenia, ktoré majú predovšetkým predchádzať spáchaniu alebo opakovaniu takýchto činov, sú v prvom rade založené na posúdení aktuálnej alebo budúcej hrozby, a nie na posúdení minulého správania.

¹¹¹ V tejto súvislosti Rada a Spojené kráľovstvo vysvetlili, že na základe poučenia vyplývajúceho zo skúseností dočasné prerušenie činnosti organizácie, ktorá má teroristickú minulosť, nepredstavuje samo osebe záruku, že ju dotknutá osoba v ktoromkoľvek okamihu neobnoví, a že nie je nevyhnutne namieste dôverovať údajnému upusteniu od násilia vyjadrenému v tomto kontexte. O takýto prípad by mohlo ísť najmä vtedy, ak neexistencia uvedenej činnosti vyplýva z účinnosti uložených sankcií alebo ak je myšlená v tom zmysle, že dotknutá organizácia sa usiluje dosiahnuť zrušenie sankcií, aby mohla obnoviť svoje pôvodné teroristické činnosti. Bolo by možné ju tiež vysvetliť ťažkosťami, s ktorými sa dotknutá osoba stretáva pri páchaní nových teroristických činov vzhľadom na účinnosť preventívnych opatrení prijatých príslušnými orgánmi, alebo aj časom potrebným na prípravu takýchto činov.

¹¹² Keďže tieto zistenia sa nezdajú byť nerozumnými, treba pripustiť, že široká miera voľnej úvahy, ktorou disponuje Rada, pokiaľ ide o dôkazy, na ktoré treba prihliadnuť s cieľom prijatia alebo ponechania opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov (rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, bod 159), sa rozširuje na posúdenie hrozby, ktorú môže naďalej predstavovať organizácia, ktorá v minulosti spáchala teroristické činy, bez ohľadu na prerušenie jej teroristickej činnosti počas viac či menej dlhého obdobia, či dokonca jej zdanlivé ukončenie.

113 V predmetnej veci okolnosť, že Rada odkazovala výlučne na teroristické činy z minulosti a na skutky pred rokom 2001, pokiaľ ide o žalobkyňu, nepostačuje sama osebe na porušenie článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001.

114 Pokiaľ ide o otázku, či vzhľadom na súhrn ďalších relevantných okolností Rada prekročila limity svojej voľnej úvahy, tá patrí do štvrtého žalobného dôvodu.

115 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tretí žalobný dôvod musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení dôkazného bremena a na zjavne nesprávnom posúdení dôkazov

Tvrdenia účastníkov konania

116 Žalobkyňa tvrdí, že rozhodnutia prijaté podľa nariadenia č. 2580/2001 predstavujú zjavný a vážny zásah do práv zaručených článkami 10 a 11 Európskeho dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDLP), podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme, ako aj článkom 1 prvého dodatkového protokolu k EDLP. V tejto súvislosti zdôrazňuje veľmi prísne dôsledky, ktoré pre ňu vyplývajú z rozhodnutia 2007/445.

117 V dôsledku toho žalobkyňa na jednej strane tvrdí, že Rada musí preukázať, že vykonanie opatrení prijatých proti nej je stanovené zákonom s cieľom uskutočnenia legitímneho cieľa nevyhnutného v demokratickej spoločnosti.

118 Na druhej strane žalobkyňa tvrdí, že dôkazné bremeno toho, že zmrazenie jej finančných prostriedkov bolo naďalej zákonne odôvodnené ku dňu 28. júna 2007, prislúcha Rade a že úroveň dôkazu vyžadovaného na tento účel musí byť rovnaká ako v trestnoprávnej oblasti.

119 Pokiaľ ide o úlohu Súdu prvého stupňa, žalobkyňa tvrdí, že za okolností ako v prejednávanej veci musí Súd prvého stupňa opätovne objektívne preskúmať všetky skutočnosti — tak tie, ktoré uviedla Rada, ako aj tie, ktoré uviedla žalobkyňa —, aby mohol určiť, či Rada mala rozumné dôvody na prijatie rozhodnutia 2007/445 v roku 2007.

120 V predmetnej veci bolo rozhodnutie 2007/445 prijaté proti žalobkyni na základe dokumentov v jej neprospech, ktorým chýbala presnosť, vážnosť a dôveryhodnosť a ktoré všetky pochádzali spred roka 2001, bez primeraného preskúmania mnohých dokumentov predložených žalobkyňou v jej prospech týkajúcich sa obdobia po roku 2001.

121 Pokiaľ ide o dôkazy v jej prospech, žalobkyňa konkrétnejšie uvádza, že počas mimoriadneho kongresu, ktorý sa konal v Ašrafe (Irak) v júni 2001, jej vedenie prijalo jednostranné rozhodnutie ukončiť vojenské akcie organizácie v Iráne. Toto rozhodnutie bolo ratifikované dvoma riadnymi kongresmi v septembri 2001 a v roku 2003. S výnimkou niekoľkých operácií uskutočnených operačnými jednotkami, ktoré nedostali správu včas, žalobkyňa od leta 2001 neuskutočnila žiadnu vojenskú operáciu

a jej operačné jednotky boli s konečnou platnosťou rozpustené. Žalobkyňa rovnako zverejnila kontaktné údaje o všetkých svojich základniach Organizácii Spojených národov, ako aj vládam Spojeného kráľovstva a Spojených štátov amerických.

122 Žalobkyňa tiež odkazuje na dokumenty pripojené v prílohe 2 a 6 jej žaloby, ktoré preukazujú, že od roku 2001 ona samotná a všetci jej členovia dobrovoľne upustili od násilia a od terorizmu, odovzdali zbrane, uzavreli dohodu so silami koalície v Iraku a boli riadne uznaní za „chránené osoby“.

123 Žalobkyňa nakoniec zdôrazňuje, že nikdy nebolo naznačené, že sa dopustila akéhokoľvek teroristického činu v rámci Európskej únie.

124 Rada a Spojené kráľovstvo predovšetkým uvádzajú, že v rozsudku OMPI, už citovanom v bode 1 vyššie (bod 135), Súd prvého stupňa jasne uviedol, že opatrenie zmrazenia finančných prostriedkov nepredstavuje trestnú sankciu.

125 Rada a Spojené kráľovstvo ďalej tvrdia, že zmrazenie finančných prostriedkov nepredstavuje zásah do práv slobody prejavu a združovania, keďže údajné obmedzenia týchto slobôd sú nechceným alebo náhodným dôsledkom rozhodnutia orgánov. Okrem toho zmrazenie finančných prostriedkov nezasahuje do samotnej podstaty práva vlastníť majetok (rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. septembra 2005, Kadi/Rada a Komisia, T-315/01, Zb. s. II-3649, bod 248). V každom prípade Rada sa domnieva, že nedošlo k porušeniu článkov 10 a 11 EDLP ani článku 1 prvého dodatkového protokolu k EDLP, keďže opatrenia dotknuté v predmetnej veci sú upravené zákonom, sledujú

legitímny cieľ, ktorý spočíva v boji proti terorizmu, a v demokratickej spoločnosti sú nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa.

126 V dôsledku toho sa Rada a Spojené kráľovstvo domnievajú, že v súlade s pravidlami bežne uplatniteľnými pred súdom Spoločenstva (pozri v tejto súvislosti rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. februára 1997, FFSA a i./Komisia, T-106/95, Zb. s. II-229, bod 115, a z 8. júla 2004, Corus UK/Komisia, T-48/00, Zb. s. II-2325, bod 125) žalobkyni prislúcha dôkazné bremeno týkajúce sa jej tvrdenia, podľa ktorého rozhodnutie 2007/445 vychádza zo zjavne nesprávneho posúdenia. Spojené kráľovstvo v tejto súvislosti zdôrazňuje, že uvedené rozhodnutie požíva prezumpciu zákonnosti a že konanie spochybňujúce jeho platnosť je civilnej povahy, takže dôkazné bremeno prislúcha žalobkyni, a že úroveň požadovaného dôkazu je rovnaká ako v civilnej oblasti. Okrem toho žiadne ustanovenie uplatniteľnej právnej úpravy neupravuje obrátenie alebo odľahčenie dôkazného bremena.

127 Pokiaľ ide o rozsah súdneho preskúmania zo strany Súdu prvého stupňa, Rada a Spojené kráľovstvo odkazujú na rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie (bod 159), rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1986 vo veci James (séria A, č. 98) a na návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs k rozsudku Súdneho dvora z 30. júla 1996, Bosphorus (C-84/95, Zb. s. I-3953, I-3956, bod 65). Rada a Spojené kráľovstvo v dôsledku toho tvrdia, že Súd prvého stupňa nemá právomoc nahradiť posúdenie skutkových okolností a dôkazov týkajúcich sa žalobkyne, ktoré vykonala Rada, svojím vlastným posúdením. To platí osobitne, pokiaľ ide o posúdenie okolností, za ktorých normotvorca môže rozhodnúť, či a kedy musia byť prijaté obmedzujúce opatrenia. V tomto ohľade Spojené kráľovstvo zdôrazňuje, že v rozsahu, v akom osoby zodpovedné za prijatie rozhodnutia majú výhodu, že disponujú širokým rozsahom stanovísk v oblasti bezpečnosti a terorizmu, ktoré, ak nie sú vyhodnotené správne, môžu spôsobiť vážne následky, majú právo prijať konzervatívny prístup pri posúdení rizika spojeného s týmito následkami. V tomto kontexte musí byť ich rozhodnutiam priznaná značná váha a určitá úcta. Osobitne súdy, vnútroštátne aj súdy Spoločenstva, si nemôžu „vytvoriť vlastný názor“, pokiaľ ide o základy dotknutého rozhodnutia.

128 Rada okrem toho tvrdí, odkazujúc na svoje pripomienky v odpovedi na tretí žalobný dôvod, že relevantné dôkazy v predmetnej veci posúdila správne.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

129 V odpovedi na argumentáciu žalobkyne treba predovšetkým uviesť, že opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov ako v predmetnej veci sú upravené zákonom, a to rezolúciou 1373 (2001) Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov a samotným nariadením č. 2580/2001. Okrem toho, ako vyplýva z ich preambuly, tieto akty sledujú legitímny cieľ boja proti terorizmu. Nakoniec v preambule uvedenej rezolúcie 1373 (2001) Bezpečnostná rada opäť potvrdila nevyhnutnosť boja všetkými prostriedkami v súlade s Chartou Organizácie Spojených národov proti ohrozeniu medzinárodného mieru a bezpečnosti, ktoré predstavujú teroristické činy, a domnievala sa, že členské štáty musia doplniť medzinárodnú spoluprácu prijatím dodatočných opatrení a najmä zmrazením finančných prostriedkov, aby na svojom území všetkými dovolenými prostriedkami predchádzali a zamedzili financovaniu a príprave teroristických činov. Ak sa tento postoj, ktorý zaväzuje celé medzinárodné spoločenstvo, nespochybňuje, musia sa dotknuté opatrenia považovať v demokratickej spoločnosti za nevyhnutné na dosiahnutie uvedeného cieľa.

130 Ako Súd prvého stupňa už uviedol v bodoch 115 a 116 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, skutkové a právne okolnosti spôsobilé podmieniť uplatnenie opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov na osobu, skupinu alebo subjekt sú určené článkom 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001. Podľa tohto ustanovenia Rada, konajúc jednomyseľne, ustanoví, preskúma, zmení a doplní zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa podľa ustanovení stanovených v článku 1 ods. 4 až 6 spoločnej pozície 2001/931/SZBP vzťahuje toto nariadenie. Dotknutý zoznam musí byť teda stanovený v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 na základe presných informácií a dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že rozhodnutie bolo prijaté

príslušným orgánom voči dotknutým osobám, skupinám a subjektom, či už ide o začatie vyšetrovaní, alebo o stíhanie pre teroristický čin alebo pokus spáchať, zúčastniť sa alebo uľahčiť spáchanie takéhoto činu, založené na vážnych a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách, alebo ide o odsúdenie za takéto činy. „Príslušným orgánom“ sa rozumie súdny orgán, alebo ak súdne orgány nemajú žiadnu právomoc v danej oblasti, rovnocenný príslušný orgán v tejto oblasti. Okrem toho mená osôb a subjektov prevzatých do zoznamu musia byť predmetom revízie v pravidelných intervaloch prinajmenšom raz za polrok, aby sa zabezpečilo, že ich ponechanie na zozname zostáva odôvodnené v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931.

131 V bode 117 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, Súd prvého stupňa z týchto ustanovení vyvodil, že konanie spôsobilé viesť k prijatiu opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov podľa relevantnej právnej úpravy sa odohráva na dvoch úrovniach — na vnútroštátnej úrovni a na úrovni Spoločenstva. Najprv musí príslušný vnútroštátny orgán, spravidla súdny, prijať vo vzťahu k dotknutej osobe rozhodnutie zodpovedajúce definícii článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Ak ide o rozhodnutie o začatí vyšetrovania alebo stíhania, musí byť odôvodnené vážnymi a dôveryhodnými dôkazmi alebo indíciami. Potom Rada, ktorá rozhoduje jednotlivo, musí rozhodnúť o zahrnutí dotknutej osoby do sporného zoznamu na základe presných informácií alebo dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že takéto rozhodnutie bolo prijaté. Neskôr sa Rada musí v pravidelných intervaloch, prinajmenšom raz za polrok, ubezpečiť, že ponechanie dotknutej osoby na spornom zozname zostáva odôvodnené. V tejto súvislosti overenie existencie rozhodnutia vnútroštátneho orgánu zodpovedajúceho uvedenej definícii sa zdá byť základnou podmienkou prijatia pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov Radou, zatiaľ čo overenie ďalších postupov týkajúcich sa tohto rozhodnutia na vnútroštátnej úrovni sa zdá byť nevyhnutné v kontexte prijatia následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov.

132 V bode 123 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, Súd prvého stupňa okrem iného pripomenul, že podľa článku 10 ES sa vzťahy medzi členskými štátmi a inštitúciami Spoločenstva riadia vzájomnými povinnosťami lojálnej spolupráce (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 16. októbra 2003, Írsko/Komisia, C-339/00, Zb. s. I-11757, body 71 a 72 a citovanú judikatúru). Táto zásada je všeobecne uplatniteľná a jej dodržiavanie sa osobitne vyžaduje v rámci policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach (spoločne nazývaných „spravodlivosť a vnútorné veci“)

(SVV) upravených hlavou VI Zmluvy EÚ, ktorá je napokon úplne založená na spolupráci medzi členskými štátmi a inštitúciami (rozsudok Súdneho dvora zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, bod 42).

133 V bode 124 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, Súd prvého stupňa uviedol, že v prípade uplatnenia článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, teda ustanovení, ktoré zavádzajú špecifickú formu spolupráce medzi Radou a členskými štátmi v rámci spoločného boja proti terorizmu, má táto zásada pre Radu za dôsledok povinnosť spoliehať sa, pokiaľ je to možné, na posúdenie príslušného vnútroštátneho orgánu, prinajmenšom ak je to súdny orgán, najmä pokiaľ ide o existenciu „závažných a dôveryhodných dôkazov alebo indícií“, na ktorých je rozhodnutie tohto orgánu založené.

134 Z vyššie uvedeného vyplýva, že hoci dôkazné bremeno, či zmrazenie finančných prostriedkov osoby, skupiny alebo subjektu je alebo zostáva zákonne odôvodnené vzhľadom na relevantnú právnu úpravu, prislúcha Rade, ako to správne tvrdí žalobkyňa, má toto bremeno relatívne obmedzený predmet na úrovni konania Spoločenstva o zmrazení finančných prostriedkov (pozri analogicky rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, bod 126, vo veci predmetu práva na obhajobu v rámci toho istého konania). V prípade pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov sa týka najmä existencie presných informácií alebo dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že vo vzťahu k dotknutej osobe bolo prijaté rozhodnutie vnútroštátneho orgánu zodpovedajúce definícii článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Okrem toho v prípade následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov po revízii sa dôkazné bremeno týka hlavne otázky, či zmrazenie finančných prostriedkov zostáva odôvodnené vo vzťahu k všetkým relevantným okolnostiam predmetnej veci a osobitne k dôsledkom tohto rozhodnutia príslušného vnútroštátneho orgánu.

- 135 Nakoniec z bodov 145, 146 a 151 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, vyplýva, že vzhľadom na to, že Rada nekoná v rámci presne vymedzenej právomoci pri jednomyselnom prijímaní opatrenia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001, disponuje diskrečnou právomocou na posúdenie dôvodov, pre ktoré musí byť dotknutá osoba predmetom takéhoto opatrenia.
- 136 V tejto súvislosti treba prinajmenšom spresniť, že ak má Rada posúdiť, či zmrazenie finančných prostriedkov osoby, skupiny alebo subjektu je alebo zostáva odôvodnené, prvotný ohľad, z ktorého vychádza, je jej vnímanie a jej posúdenie rizika, že v prípade neexistencie takéhoto opatrenia uvedené finančné prostriedky môžu byť použité na financovanie alebo na prípravu teroristických činov (pozri bod 129 vyššie).
- 137 Pokiaľ ide o úlohu Súdu prvého stupňa, ten v bode 159 rozsudku OMPI, už citovaného v bode 1 vyššie, uznal, že Rada disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o podklady, ktoré zohľadní pri prijatí opatrení o ekonomických a finančných sankciách na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES, v súlade so spoločnou pozíciou prijatou v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky. Táto voľná úvaha sa uplatňuje najmä pri posúdení úvah o účelnosti, na ktorých sa takéto rozhodnutia zakladajú.
- 138 Napriek tomu, ak Súd prvého stupňa prizná Rade voľnú úvahu v danej oblasti, neznamena to, že sa musí zdržať preskúmania výkladu relevantných údajov touto inštitúciou. Súd Spoločenstva musí totiž nielen preveriť vecnú presnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a súladnosť, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú súhrn podstatných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili. V rámci tohto posúdenia mu však neprináleží nahradiť posúdenie Rady svojím vlastným posúdením (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, Zb. s. I-9947, bod 57 a citovanú judikatúru).

- 139 Navyše je potrebné uviesť, že pokiaľ inštitúcia Spoločenstva disponuje širokou mierou voľnej úvahy, tým väčšia dôležitosť sa prikladá kontrole dodržiavania procesných záruk. Súdny dvor tak spresnil, že medzi týmito zárukami sa nachádza najmä povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti daného prípadu a dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie (pozri rozsudok Španielsko/Lenzing, už citovaný v bode 138 vyššie, bod 58 a citovanú judikatúru).
- 140 V rámci predmetného žalobného dôvodu žalobkyňa žiada Súd prvého stupňa, aby preskúmal, či za okolností ako v prejednávanej veci a vzhľadom na súhrn relevantných údajov, tak tých, ktoré uviedla Rada, ako aj tých, ktoré uviedla samotná žalobkyňa, mala Rada rozumné dôvody, aby vo vzťahu k nej prijala v roku 2007 rozhodnutie 2007/445 (pozri bod 119 vyššie).
- 141 Takéto overenie vo svetle cieľov sledovaných uplatniteľnou právnou úpravu (pozri body 130, 135 a 136 vyššie) zostáva nespochybniteľne v medziach súdneho preskúmania, ktoré súd Spoločenstva môže vykonávať vo vzťahu k rozhodnutiu o zmrazení finančných prostriedkov prijatému podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001. V podstate totiž zodpovedá preskúmaniu zjavne nesprávneho posúdenia (rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, bod 159). Okrem toho ani Rada, ani Spojené kráľovstvo netvrdia, že takéto preskúmanie prekračuje úroveň preskúmania, ktorá je priznaná Súdu prvého stupňa judikatúrou v takej oblasti, ako sú hospodárske a finančné sankcie.
- 142 V predmetnej veci z listu Rady z 30. januára 2007, prvého oznamovacieho listu a z odôvodnenia pripojeného ku každému z týchto dvoch listov vyplýva, že Rada v podstatnom rozsahu vychádzala zo skutočnosti, že uznesenie Home Secretary, ktoré podľa nej zodpovedalo definícii článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, je naďalej platné, hoci podľa Terrorism Act 2000 mohlo byť predmetom odvolania (review). Z prvého oznamovacieho listu a k nemu priloženého odôvodnenia tiež vyplýva, že Rada prihliadla na pripomienky predložené žalobkyňou a ňou predložené dôkazy v jej prospech, pokiaľ ide o obdobie po roku 2001, ale že sa domnievala, že tie neodôvodňujú jej žiadosť smerujúcu k tomu, aby bola odstránená zo sporného zoznamu. Rada

osobitne zamietla tvrdenie, podľa ktorého by bolo dôvodné zachovať rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov iba vtedy, ak by dotknutá osoba páchala alebo by sa v súčasnosti pokúsila spáchať teroristické činy.

¹⁴³ Súd prvého stupňa sa domnieva, že vzhľadom na vyššie uvedené relevantné informácie, na ktoré sa prihliadlo, mala Rada rozumné dôvody a dostatočné dôkazy na prijatie napadnutého rozhodnutia voči žalobkyni, že sa nedopustila nesprávneho právneho posúdenia týchto informácií a že dostatočne odôvodnila ponechanie žalobkyne na spornom zozname.

¹⁴⁴ Po prvé uznesenie Home Secretary sa zdá byť vzhľadom na relevantnú vnútroštátnu právnu úpravu rozhodnutím príslušného vnútroštátneho orgánu zodpovedajúcim definícii článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Okrem toho toto posúdenie nebolo spochybnené žalobkyňou v rámci predmetného konania.

¹⁴⁵ Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého bolo napadnuté rozhodnutie prijaté vo vzťahu k žalobkyni na základe dokumentov v jej neprospech, ktorým chýbala presnosť, vážnosť a dôveryhodnosť, zo zásad pripomenutých v bodoch 133 a 134 vyššie vyplýva, že Rada bola nielen oprávnená, ale aj povinná vychádzať v čo najväčšom možnom rozsahu z posúdenia príslušného vnútroštátneho orgánu, najmä pokiaľ ide o existenciu „vážnych a dôveryhodných dôkazov alebo indícií“, na ktorých bolo toto rozhodnutie založené. Hoci je pravda, že tento orgán nebol súdnym orgánom, okolnosť, že jeho rozhodnutie bolo spôsobilé súdneho preskúmania a že takáto žaloba buď nebola podaná, alebo nevedla k vydaniu rozhodnutia v prospech žalobkyne, stávalo Radu do rovnakej situácie.

146 Po tretie analogické úvahy ako tie, ktoré sú vysvetlené v bode 145 vyššie, sa uplatňujú na tvrdenie, podľa ktorého napadnuté rozhodnutie bolo prijaté vo vzťahu k žalobkyni na základe dokumentov v jej neprospech, ktoré všetky pochádzali spred roka 2001, a bez preskúmania dokumentov v jej prospech, ktoré žalobkyňa predložila za neskoršie obdobie. Keďže uznesenie Home Secretary mohlo byť v ktoromkoľvek okamihu od roku 2001 predmetom súdneho prostriedku nápravy podľa vnútroštátneho práva, podaného buď priamo proti nemu, alebo nepriamo proti ktorémukoľvek následnému rozhodnutiu Home Secretary o zamietnutí jeho späťvzatia alebo zrušenia, pre Radu bolo rozumné považovať za rozhodujúcu na účely jej vlastného posúdenia okolnosť, že toto uznesenie zostáva platné.

147 Po štvrté, pokiaľ ide o zváženie dôkazov v prospech a neprospech, Súd prvého stupňa sa domnieva, že Rada koná rozumne a opatrne, ak v situácii, keď rovnako ako v predmetnej veci rozhodnutie príslušného vnútroštátneho správneho orgánu, na ktorom je založené rozhodnutie Spoločenstva o zmrazení finančných prostriedkov, môže byť alebo je predmetom súdneho prostriedku nápravy podľa vnútroštátneho práva, táto inštitúcia v podstate odmietne prijať stanovisko k dôvodnosti základných tvrdení uvedených dotknutou osobou na podporu takéhoto prostriedku pred poznaním jeho výsledku. V opačnom prípade by tu totiž bolo riziko, že posúdenie Rady ako politickej alebo správnej inštitúcie bude zo skutkového alebo z právneho hľadiska v rozpore s posúdením príslušného vnútroštátneho súdu.

148 Po piate, nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého žalobkyni nikdy nebol vytýkaný akýkoľvek teroristický čin na území Európskej únie, stačí uviesť, že nariadenie č. 2580/2001 nijako nepodriaďuje prijatie rozhodnutí Spoločenstva o zmrazení finančných prostriedkov podmienke, aby teroristické činy uvedené v tomto kontexte boli spáchané na uvedenom území. Takáto podmienka by navyše bola v rozpore s duchom a cieľom rezolúcie 1373 (2001) Bezpečnostnej rady, ktorej preambula opätovne potvrdzuje najmä „zásadu, ktorú Valné zhromaždenie stanovilo vo svojom vyhlásení z októbra 1970 (2625 XXV) a ktorú Bezpečnostná rada opätovne potvrdila vo svojej rezolúcii 1189 (1998), a to, že každý členský štát má povinnosť zdržať sa organizovania a podpory teroristických činov na území iného štátu, napomáhať ich alebo sa na nich zúčastňovať, alebo trpieť na svojom území činnosti organizované s cieľom spáchať takéto činy“, a vyzýva štáty, aby „všetkými dovoľenými prostriedkami na svojom území zamedzovali financovanie a prípravu teroristických činov“.

149 Z toho vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný.

O piatom žalobnom dôvode založenom na zneužití právomoci

150 Žalobkyňa tvrdí, že pokiaľ sa jej to týka, rozhodnutie 2007/445 bolo prijaté Radou za okolností, ktoré zakladajú zneužitie právomoci. Podľa nej Rada vopred rozhodla o jej ponechaní na spornom zozname, napriek dôkazom, ktoré ju v celom rozsahu oslobodzujú od roku 2001, a to z jediného dôvodu, že sa snažila upokojiť súčasný iránsky režim.

151 V tejto súvislosti Súdny dvor a Súd prvého stupňa opakovane rozhodli, že akt obsahuje vady vyplývajúce zo zneužitia právomoci, iba ak sa na základe objektívnych, relevantných a zhodujúcich sa dôkazov ukazuje, že bol prijatý výlučne, alebo prinajmenšom v rozhodujúcej miere s úmyslom dosiahnuť iné ako uvádzané ciele alebo vyhnúť sa postupu osobitne predvídanému Zmluvou o ES na riešenie okolností daného prípadu (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 14. decembra 2004, *Swedish Match*, C-210/03, Zb. s. I-11893, bod 75, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. januára 2004, *Thermenhotel Stoiser Franz a i./Komisia*, T-158/99, Zb. s. II-1, bod 164 a citovanú judikatúru).

152 V predmetnej veci žiadny dôkaz zo spisu nevyvoláva dojem, že konanie, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia 2007/445, bolo začaté s iným cieľom ako bojom proti terorizmu a jeho financovaniu. Osobitne tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého uvedené rozhodnutie bolo voči nej prijaté s jediným cieľom upokojiť súčasný iránsky režim, sa týka čisto pohnútok Rady a nie je podporené nijakou objektívnou indíciou.

153 V dôsledku toho musí byť piaty žalobný dôvod zamietnutý.

- 154 Vzhľadom na to, že žiadny zo žalobných dôvodov uvedených žalobkyňou na podporu jej návrhu na zrušenie rozhodnutia 2007/445 neuspel, tento návrh musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

O návrhu na zrušenie rozhodnutia 2007/868

Tvrdenia účastníkov konania

- 155 Vo svojom liste podanom do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. januára 2008 žalobkyňa uvádza, že dôvody uvedené na podporu jej návrhu na čiastočné zrušenie rozhodnutia 2007/445 sú rovnako relevantné v rámci jej návrhu na čiastočné zrušenie rozhodnutia 2007/868.
- 156 Žalobkyňa zdôrazňuje, že POAC je špecializovaný súdny orgán zriadený parlamentom Spojeného kráľovstva na rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam o zákaze alebo zamietnutí zrušenia zákazu organizácií považovaných Home Secretary za teroristické.
- 157 Vo svojom rozhodnutí z 30. novembra 2007 tento súdny orgán vyhodnotil ako „zvrhlé“ rozhodnutie Home Secretary z 1. septembra 2006 zamietajúce zrušenie zákazu žalobkyne ako teroristickej organizácie (pozri bod 22 vyššie). Rovnako odmietol vydať Home Secretary povolenie na podanie odvolania proti svojmu rozhodnutiu na Court of Appeal. Okrem toho v rámci takéhoto odvolania na Court of Appeal Home Secretary nemal právo spochybniť skutkové zistenia POAC.

158 V predmetnej veci POAC preskúmala dôverné a nedôverné dôkazy, ktoré predložila Home Secretary a s vylúčením verejnosti vypočula svedka predvolaného v jeho mene. Jej skutkové zistenia preukazujú, že všetky skutkové dôkazy uvedené žalobkyňou v priebehu konania, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia 2007/445, boli správne a že neexistoval žiadny skutkový základ na tvrdenie, že žalobkyňa je naďalej teroristickou organizáciou. Rovnako to platí v kontexte prijatia rozhodnutia 2007/868.

159 Žalobkyňa teda vytýka Rade, že prijala rozhodnutie 2007/868 v okamihu, keď mala vedomosť nielen o rozhodnutí POAC a o jej skutkových zisteniach, ale tiež o tom, že POAC nepovolila Home Secretary podanie odvolania na Court of Appeal, a o spôsobe, akým bolo toto zamietavé rozhodnutie formulované.

160 Uvádza, že hoci Home Secretary nepochybne podal na Court of Appeal novú žiadosť o povolenie podať odvolanie proti rozhodnutiu POAC, ako to mal právo urobiť, nič to nemení na skutočnosti, že rozhodnutie 2007/868 je vo vzťahu k žalobkyňi založené výlučne na uznesení Home Secretary z 28. marca 2001 a nijako neprihliada na rozhodnutie POAC.

161 Tieto okolnosti podľa žalobkyne preukazujú, že v rozsahu, v akom sa jej to týka, je rozhodnutie 2007/868 zjavne nesprávne a navyše poznačené zneužitím právomoci.

162 Vo svojich pripomienkach predložených do kancelárie Súdu prvého stupňa 15. januára 2008 sa Rada nijako nevyjadrila k relevantnosti rozhodnutia POAC na účely predmetného konania.

163 Na pojednávaní táto inštitúcia uviedla, odkazujúc na skutkové zistenia POAC, že aj keby sa tieto zistenia považovali za presné a podávajúce správny celkový obraz, bolo by naďalej rozumné domnievať sa, že žalobkyňa sa podieľa na teroristických činoch v zmysle, v akom to chápe nariadenie č. 2580/2001, a že v dôsledku toho je zmrazenie finančných prostriedkov naďalej odôvodnené. Rada okrem iného uviedla, že aj s prihliadnutím na žiadosť Home Secretary, aby mu Court of Appeal povolil podať odvolanie proti rozhodnutiu POAC, jednoducho sa nerozhodla čakať na ukončenie tohto konania pred opätovným vyhodnotením situácie žalobkyne.

164 Vo svojich pripomienkach predložených Súdu prvého stupňa 16. januára 2008 Komisia tvrdí, že v súčasnosti je predčasné vyvodzovať následky z rozhodnutia POAC na úrovni Spoločenstva. Podľa nej je opodstatnené počkať na rozhodnutie Court of Appeal o žiadosti o povolenie odvolania podaného Home Secretary, resp. ďalej čakať na ukončenie prípadného odvolacieho konania pred Court of Appeal, ako aj konania o prípadnom neskoršom odvolaní pred House of Lords (Snemovňou lordov) pred určením, či toto rozhodnutie má vplyv na zákonnosť rozhodnutí prijatých na úrovni Spoločenstva.

165 Vo svojich pripomienkach predložených do kancelárie Súdu prvého stupňa 16. januára 2008 Spojené kráľovstvo pripomína, že uznesenie Home Secretary z 28. marca 2001 je v každom prípade stále platné. Toto uznesenie tak predstavuje pre Radu dostatočný právny základ na účely prijatia rozhodnutia 2007/868 vo vzťahu k žalobkyni. Spojené kráľovstvo tiež uvádza, že podľa článku 6 ods. 3 Terrorism Act 2000 rozhodnutie POAC nenúti Home Secretary odstrániť žalobkyňu z analogického vnútroštátneho zoznamu, ktorý vypracovala Rada, skôr než sa vyčerpajú všetky opravné prostriedky vrátane konania pred House of Lords.

166 Vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania Spojené kráľovstvo okrem iného vysvetľuje, že rozhodnutie 2007/868 bolo prijaté Radou pri plnom vedomí o rozhodnutí

POAC a následnom rozhodnutí Home Secretary podať žalobu proti tomuto rozhodnutiu. Pojednávanie na Court of Appeal tak o žiadosti o povolenie podať odvolanie, ako aj o merite veci sa konalo od 18. do 20. februára 2008.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

¹⁶⁷ V rámci návrhu na čiastočné zrušenie rozhodnutia 2007/868 účastníci konania venovali podstatnú časť svojej argumentácie relevantnosti rozhodnutia POAC spomenutého v bode 22 vyššie na účely preskúmania zákonnosti zo strany Súdu prvého stupňa.

¹⁶⁸ POAC týmto rozhodnutím najmä považovala za „zvrhlý“ (perverse) záver Home Secretary obsiahnutý v jeho rozhodnutí z 1. septembra 2006 zamietajúcom zrušenie zákazu žalobkyne, podľa ktorého bola žalobkyňa v tomto období aj naďalej organizáciou „zapojenou do terorizmu“ (concerned in terrorism) v zmysle Terrorism Act 2000. Tým treba rozumieť, že podľa posúdenia POAC nijaká rozumná osoba nemohla dospieť k takémuto záveru a že naopak každá rozumná osoba by dospela k opačnému záveru na základe dôkazov, ktorými disponoval Home Secretary.

¹⁶⁹ V tejto súvislosti POAC takto zhrnula svoje hlavné skutkové zistenia a právne závery, ktoré z nich vyvodila, v bodoch 347 až 349 svojho rozhodnutia:

„347. ... Musíme preskúmať celkový materiál, ktorý bol alebo ktorý rozumne mohol byť k dispozícii [Home Secretary] s cieľom určiť, či ním PMOI [People's Mojahedin

Organization of Iran] bola alebo mohla byť oprávnené považovaná za organizáciu zapojenú do terorizmu. Celkový materiál sme podrobili pozornému preskúmaniu, ktoré považujeme za vhodný štandard pre naše hodnotenie.

348. Podrobne sme už vysvetlili naše závery o materiáli, ktorým sa zaoberáme. Podľa nášho názoru vedie pozorné preskúmanie materiálu k tomuto záveru:

348.1. S možnou výnimkou jediného incidentu z mája 2002 sa PMOI nedopustila teroristických činov v Iráne alebo inde od augusta 2001.

348.2. Aj keď PMOI mohla mať v určitom období štruktúru vojenského vedenia v Iráne, materiál preukazuje, že takáto štruktúra prestala existovať pred (najneskôr) koncom roka 2002.

348.3. Aj za predpokladu, že tri správy z roku 2002 možno považovať za oslavu [terorizmu] v zmysle článku 3 ods. 5 písm. c) [Terrorism Act 2000], takáto činnosť bola ukončená pred augustom 2002.

348.4. V máji 2003 bola PMOI odzbrojená.

348.5. Neexistuje materiál, ktorý by preukazoval, že PMOI získala alebo sa snažila získať zbrane alebo inak zrekonštruovať akúkoľvek vojenskú akcieschopnosť napriek svojej spôsobilosti tak urobiť po máji 2003.

348.6. Navyše neexistuje materiál, ktorý by naznačoval, že PMOI sa snažila najímať alebo vycvičiť svojich členov pre vojenské alebo teroristické činnosti.

V súhrne teda neexistuje žiadny dôkaz, že PMOI sa kedykoľvek od roku 2003 snažila opätovne vytvoriť akúkoľvek formu štruktúry spôsobilú vykonať alebo podporovať teroristické činy. Neexistuje žiadny dôkaz o akejkoľvek snahe „pripraviť sa“ na terorizmus. Neexistuje žiadny dôkaz o akomkoľvek podnecovaní iných osôb na páchanie teroristických činov. Rovnako neexistuje žiaden materiál, ktorý by umožňoval založiť akékoľvek presvedčenie, že PMOI bola „inak zapojená do terorizmu“ k dátumu prijatia rozhodnutia v septembri 2006. Pokiaľ ide o obdobie po máji 2003, toto nemôže byť opísané len ako „jednoduchá nečinnosť“, v protiklade s tým, čo naznačil [Home Secretary] vo svojom rozhodnutí. Materiál odhalil, že súbor vojenského zariadenia už neexistuje, či už v Iraku, Iráne alebo inde, a že neexistujú žiadne pokusy PMOI o jeho opätovné vybudovanie.

349. Za týchto okolností jediné presvedčenie, ku ktorému mohol rozumný rozhodovací orgán oprávnené dospieť, či už v septembri 2006 alebo neskôr, je, že PMOI už nespĺňa žiadne z kritérií nevyhnutných na ponechanie jej zákazu v platnosti. Inými slovami, na základe predloženého materiálu PMOI nebola zapojená do terorizmu v septembri 2006 a naďalej doň nie je zapojená.“

¹⁷⁰ Z dôvodov uvedených najmä v bodoch 130 až 139 vyššie sa Súd prvého stupňa domnieva, že rozhodnutie POAC má osobitný význam na účely predmetného konania.

¹⁷¹ Ide totiž o prvé rozhodnutie príslušného súdneho orgánu rozhodujúceho o zákonnosti, vzhľadom na uplatniteľné vnútroštátne právo, odmietnutia zo strany Home Secretary

zrušiť svoje uznesenie z 28. marca 2001, na základe ktorého Rada prijala tak pôvodné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov žalobkyne, ako aj všetky následné rozhodnutia až do rozhodnutia 2007/868 vrátane tohto rozhodnutia.

172 Rozhodnutie POAC predstavuje teda nespochybniteľne jeden z dôsledkov uznesenia Home Secretary z 28. marca 2001 na vnútroštátnej úrovni.

173 Súd prvého stupňa už uviedol, že overenie takýchto následkov sa zdá byť nevyhnutné v kontexte prijatia následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov (pozri bod 131 vyššie).

174 Pokiaľ ide o rozsah, v akom mala Rada vedomosť o rozhodnutí POAC a prihliadla naň v kontexte prijatia rozhodnutia 2007/868, z vysvetlení poskytnutých touto inštitúciou a Spojeným kráľovstvom, ako aj z dokumentov týkajúcich sa uvedeného konania predložených týmito účastníkmi konania v odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania prijaté Súdom prvého stupňa vyplýva, že:

— dňa 13. novembra 2007 zástupca Spojeného kráľovstva ústne informoval členov pracovnej skupiny Rady týkajúcej sa spoločnej pozície 2001/931 (ďalej len „pracovná skupina PC 931“), že POAC vydá svoje rozhodnutie vo veci týkajúcej sa žalobkyne 30. novembra 2007 a že Spojené kráľovstvo určí svoju pozíciu týkajúcu sa zákazu dotknutej osoby v závislosti od tohto rozhodnutia,

— dňa 3. decembra 2007 Spojené kráľovstvo poštou informovalo portugalské predsedníctvo Rady o rozhodnutí POAC a oznámilo mu zhrnutie tohto

rozhodnutia, vyzývajúc ho na oboznámenie sa s ním na internetovej stránke, kde bolo dostupné, a oznámilo mu svoj úmysel poukázať na túto otázku na najbližšom stretnutí pracovnej skupiny PC 931,

- dňa 4. decembra 2007 Spojené kráľovstvo poštou informovalo portugalské predsedníctvo, že Home Secretary jasne uviedol, že sa snaží získať povolenie na podanie odvolania proti rozhodnutiu POAC; Spojené kráľovstvo sa domnievalo, že rozhodnutie o tomto povolení bude prijaté pred 17. decembrom 2007; v prípade povolenia by sa pojednávanie o odvolaní na Court of Appeal malo konať v prvých mesiacoch roka 2008; v tom istom liste Spojené kráľovstvo navrhlo, aby Európska únia nepodnikla nijaké kroky týkajúce sa ponechania žalobkyne na spornom zozname až do ukončenia odvolacieho konania v Spojenom kráľovstve, a spresnilo, že zákaz žalobkyne v Spojenom kráľovstve zostáva počas tohto obdobia v platnosti,
- dňa 6. decembra 2007 generálny sekretariát Rady zaslal delegáciám členských štátov v rámci Rady kópiu listu zaslaného žalobkyňou Rade 5. decembra 2007 s cieľom dosiahnuť výmaz zo sporného zoznamu vzhľadom na rozhodnutie POAC (bod 23 vyššie), ako aj kópiu tohto rozhodnutia POAC,
- dňa 12. decembra 2007 pracovná skupina PC 931 uskutočnila stretnutie určené na prípravu rozhodnutia 2007/868; podľa „výsledku prác“ tohto stretnutia, ktorý 20. decembra 2007 zaslal generálny sekretariát Rady delegáciám členských štátov v rámci Rady, bola táto pracovná skupina informovaná delegáciou Spojeného kráľovstva o rozhodnutí POAC; delegácia Spojeného kráľovstva rovnako informovala iné delegácie o úmysle Home Secretary požiadať o povolenie podať odvolanie proti tomuto rozhodnutiu a vysvetlila im, že ak samotná POAC odmietne toto povolenie, Home Secretary má v úmysle požiadať oň priamo Court of Appeal,

- dňa 17. decembra 2007 generálny sekretariát Rady zaslal pracovnej skupine poradcov pre vonkajšie vzťahy návrh rozhodnutia a návrh spoločnej pozície odrážajúcej výsledky stretnutia pracovnej skupiny PC 931; meno žalobkyne bolo zahrnuté do zoznamov pripojených k týmto návrhom; v rovnaký deň pracovná skupina poradcov pre vonkajšie vzťahy schválila tieto návrhy a vyzvala COREPER, aby odporučil Rade prijať ich; sprievodnú poznámku uvádzajúcu tieto skutočnosti (poznámka I/A) zaslal generálny sekretariát Rady COREPER-u 18. decembra 2007,

- dňa 19. decembra 2007 COREPER schválil dotknuté odporúčania,

- dňa 19. decembra 2007 Spojené kráľovstvo poštou informovalo portugalské predsedníctvo, generálny sekretariát Rady a delegácie členských štátov, ktoré o to výslovne požiadali, že POAC nepovolil odvolanie, o ktoré žiadal Home Secretary; Spojené kráľovstvo doplnilo, že Home Secretary má v úmysle požiadať o rovnaké povolenie Court of Appeal, nevedelo však upresniť, kedy sa tento orgán vyjadrí k žiadosti.

175 Za týchto okolností Rada 20. decembra 2007 schválila rozhodnutie 2007/868.

176 Pokiaľ ide o uvedenie špecifických a konkrétnych dôvodov, pre ktoré sa Rada po revízii domnievala, že zmrazenie finančných prostriedkov žalobkyne zostáva odôvodnené, pričom toto uvedenie dôvodov predstavuje podstatnú časť povinnosti odôvodnenia prislúchajúcej tejto inštitúcii v rámci prijatia následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov (rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, body 143 a 144), z vysvetlenia skutočností uvedeného v bodoch 28 a 29 vyššie vyplýva, že Rada sa v druhom oznamovacom liste domnievala, že dôvody na ponechanie žalobkyne na spornom zozname, predtým oznámené dotknutej osobe prvým oznamovacím listom, sú naďalej platné. Okrem toho odôvodnenie pripojené k druhému oznamovaciemu

listu je úplne zhodné s tým, ktoré bolo pripojené k prvému oznamovaciemu listu. Pokiaľ ide o rozhodnutie POAC, Rada sa obmedzila na to, že v druhom oznamovacom liste uviedla, že Home Secretary sa pokúsil podať proti nemu odvolanie (the Council notes that the UK Home Secretary has sought to bring an appeal).

177 Vzhľadom na súhrn údajov relevantných ku dňu prijatia rozhodnutia 2007/868 a vzhľadom na osobitné okolnosti predmetnej veci sa Súd prvého stupňa domnieva, že toto odôvodnenie je zjavne nedostatočné na zákonné odôvodnenie zachovania zmrazenia finančných prostriedkov žalobkyne.

178 Po prvé toto odôvodnenie neumožňuje určiť, do akej miery Rada účinne prihliadla na rozhodnutie POAC, ako bolo jej povinnosťou (pozri bod 173 vyššie).

179 Po druhé toto odôvodnenie nevysvetľuje špecifické a konkrétne dôvody, pre ktoré sa Rada domnievala, napriek skutkovým zisteniam suverénne použitým POAC a osobitne prísny právny záverom pre Home Secretary, ktoré z nich tento súdny orgán vyvodil, že ponechanie žalobkyne na spornom zozname zostáva odôvodnené vzhľadom na ten istý súhrn skutočností a okolností, ku ktorým sa vyjadrovala POAC (pozri analogicky rozsudok Súdného dvora zo 17. januára 1995, Publishers Association/Komisia, C-360/92 P, Zb. s. I-23, body 39 až 44).

180 To platí osobitne vzhľadom na záver POAC, podľa ktorého jediné presvedčenie, ku ktorému mohol od septembra 2006 rozumný rozhodovací orgán oprávnene dospieť, bolo, že žalobkyňa už nespĺňa žiadne z kritérií požadovaných na odôvodnenie

zachovania jej zákazu ako teroristickej organizácie alebo, inými slovami, že od toho času sa už viac nepodieľa na terorizme. Za týchto okolností bolo úlohou Rady prinajmenšom opätovne prehodnotiť svoje posúdenie existencie rozhodnutia príslušného vnútroštátneho orgánu založeného na „vážnych a dôveryhodných indíciách“ v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.

181 Na pojednávaní sa Rada snažila napraviť tento zjavný nedostatok odôvodnenia tvrdiac, s použitím príkladov, že aj na základe skutočností, ktoré konštatovala POAC, bolo ku dňu prijatia rozhodnutia 2007/868 rozumné domnievať sa, že žalobkyňa sa podieľa na teroristických činoch v tom zmysle, v akom to chápe nariadenie č. 2580/2001, a že v dôsledku toho zostáva zmrazenie finančných prostriedkov odôvodnené (pozri bod 163 vyššie).

182 V tejto súvislosti však treba pripomenúť, že odôvodnenie aktu musí byť v zásade oznámené dotknutej osobe v rovnakom čase ako rozhodnutie, ktoré má voči nej negatívne právne účinky, a že absencia odôvodnenia alebo jeho zjavný nedostatok nemôžu byť napravené tým, že dotknutá osoba sa dozvie dôvody rozhodnutia v konaní pred súdom Spoločenstva (pozri rozsudok OMPI, už citovaný v bode 1 vyššie, bod 139 a citovanú judikatúru).

183 Po tretie Súd prvého stupňa zastáva názor, že hoci Rada mohla zohľadniť existenciu opravných prostriedkov proti rozhodnutiu POAC, ako aj ich skutočné uplatnenie zo strany Home Secretary, nemohla sa v predmetnej veci obmedziť na zmienku o tom, že sa Home Secretary pokúsil podať odvolanie, aby sa tak zbavila povinnosti osobitne prihliadnuť na skutkové zistenia suverénne zistené POAC, ako aj na právne dôsledky, ktoré z nich vyvodila.

- 184 Platí to o to viac jednak preto, lebo POAC ako súdny orgán príslušný na preskúmavanie zákonnosti aktov Home Secretary vyhodnotila jeho zamietnutie zrušiť zákaz žalobkyne ako „nerozumné“ a „zvrhlé“, a jednak preto, lebo ku dňu prijatia rozhodnutia 2007/868 bola Rada informovaná o tom, že POAC nepovolila Home Secretary podať takéto odvolanie, ako aj o dôvodoch tohto zamietnutia, a síce, že ani jedno z tvrdení uvedených Home Secretary nemalo podľa POAC rozumné šance na úspech na Court of Appeal.
- 185 Súd prvého stupňa na záver konštatuje, že vzhľadom na súhrn relevantných údajov a s prihliadnutím na osobitné okolnosti predmetnej veci nie je zachovanie zmrazenia finančných prostriedkov žalobkyne, ktoré bolo vykonané článkom 1 rozhodnutia 2007/868 v spojení s bodom 2.19 zoznamu nachádzajúceho sa v prílohe tohto rozhodnutia v rubrike „Skupiny a subjekty“, dostatočne právne odôvodnené.
- 186 Uvedené zistenie môže mať za následok iba zrušenie týchto ustanovení v rozsahu, v akom sa týkajú žalobkyne.
- 187 Nad rámec toho žiadny zo žalobných dôvodov uvedených žalobkyňou nie je spôsobilý dostatočne odôvodniť jej návrh na zrušenie, pokiaľ sa jej týka, iných ustanovení tohto rozhodnutia, najmä jeho článku 2, podľa ktorého je rozhodnutie 2007/445 zrušené.

O trovách

- 188 Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania, alebo

z osobitných dôvodov. Za daných okolností je opodstatnené rozhodnúť, že Rada znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť tretinu trov konania žalobkyne.

¹⁸⁹ Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (siedma komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zamieta ako nedôvodná v rozsahu, v akom sa týka zrušenia rozhodnutia Rady 2007/445/ES z 28. júna 2007, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach**

zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušujú rozhodnutia 2006/379/ES a 2006/1008/ES.

2. Článok 1 rozhodnutia Rady 2007/868/ES z 20. decembra 2007, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/445/ES, a bod 2.19 zoznamu nachádzajúceho sa v prílohe tohto rozhodnutia sa zrušujú v rozsahu, v akom sa týkajú People's Mojahedin Organization of Iran.
3. Žaloba sa zamietá ako nedôvodná v rozsahu, v akom sa týka zrušenia iných ustanovení rozhodnutia 2007/868, pokiaľ ide o People's Mojahedin Organization of Iran.
4. Rada znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť tretinu trov konania People's Mojahedin Organization of Iran.
5. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, Komisia a Holandské kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.

Forwood

Šváby

Truchot

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 23. októbra 2008.

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

N. J. Forwood